

๑๕๗

ลำนําล่มแคว้น เล่ห์บุปผาพิช 1

祸国 · 归程

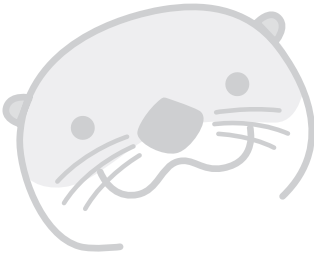
ลือชื่อเซวี่

十四阙

เขียน

อาจื้อ

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

มีวันหนึ่ง เครื่องหอมที่เซียงเซียงจุดไว้ในห้องหนังสือเกิดลุกไหม้ขึ้นมา
เหล่าคนชุดดำพุ่งออกมาทันที พวกเขาช่วยกันดับไฟจนมอด
ด้วยความเร็วชนิดฟ้าร้องไม่ทันยกมือปิดหู ตอนนั้นเซวี่ไฉ่ นั่งอยู่ที่โต๊ะหนังสือ
เขาพลิกหนังสืออ่านต่อด้วยท่าที่นิ่งสงบราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น
— ลือชื่อเซวี่

คำนำสำนักพิมพ์

มาถึงลำดับที่ 3 ของล่าน้ำลุ่มแคว้น กับตอน เล่ห์บุปผาพิช สำหรับตอนนี้จะเป็นเรื่องราวที่ไขปมปริศนาสืบเนื่องจาก ลิขิตลายหงส์ (ลำดับที่ 2) เกี่ยวกับความลึกลับของสำนักหรรู้ องค์กรสายลับที่ลึกลับและทรงอิทธิพลที่สุดในสี่แคว้น โดยมีตัวละครหลักคือ **ชีวเจียง เฟิงเสียวหย่า** และ **อีเฟย** สำหรับผู้อ่านที่เคยอ่านตอนอื่นๆ ในนิยายชุดนี้มาก่อนแล้ว คงคุ้นเคยกับตัวละครเหล่านี้มาบ้าง ในตอนนี้เราจะได้เห็นบทบาทของตัวละครเหล่านี้มากขึ้น ไปร่วมลุ้นและไขปริศนาเกี่ยวกับตัวละครกันนะคะ รับรองสนุกแน่นอน

แนะนำอีกครั้งสำหรับผู้อ่านที่อาจจะหยิบเรื่องนี้มาอ่านเป็นเล่มแรก นิยายชุด *ล่าน้ำลุ่มแคว้น* มีทั้งหมด 4 เรื่อง เรียงลำดับดังนี้ : *มัจฉาพรางประกาย* (2 เล่มจบ) *ลิขิตลายหงส์* (2 เล่มจบ) *เล่ห์บุปผาพิช* (2 เล่มจบ) และเรื่องสุดท้าย *ฮั่วกั๋ว : ไหลอี* (ยังไม่มีชื่อไทย) เป็นการเรียงตามลำดับการแต่งของผู้เขียน เนื้อหาไม่ได้เป็นไทม์ไลน์ต่อเนื่อง แต่จะคาบเกี่ยวอยู่ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน แต่ละเรื่องมีโครงเรื่องของตัวเอง และมีเหตุการณ์บางอย่างที่เชื่อมโยงอ้างอิงกัน จบสมบูรณ์ในตัวเอง โดยมีโครงเรื่องใหญ่ร้อยโยงไว้ ซึ่งจะค่อยๆ เผยปมไปเรื่อยๆ ดังนั้นก็สามารถแยกอ่านได้โดยไม่ทำให้เสียอรรถรสหรือค้างคาแต่อย่างใด ไปติดตามกันได้เลยค่ะ

สายนํ้าไหลเมฆาหวน ตามจันทราไกลหมื่นหลี่
ย่ำอาวรุชดโลหิต ทำราบโจรครองบัลลังก์
แต่ครั้นข้าค่อย ๆ ก้าวไปจนถึงจุดจบ
กลับพบว่า...การหวนคืนกลับมา
ต่อสู้อย่างห้าวหาญเดิยอีกครั้ง
...หวนคืนครานี้ มีหวนคืนคน

ปฐมบท

ภรรยาผู้ถูกทอดทิ้ง

“น่าสงสารเสียจริง”

ชีวจีเย่งนั่งมองหิมะดำนนอกอยู่ข้างหน้าต่าง แต่ทุกกลับได้ยินเสียง พุดคุยแว่วมาจากห้องบ่าวซึ่งอยู่ไกลออกไปถึงสามสิบจั้ง¹ พวกนางกำลังคุย กันว่า...นางช่างน่าสงสาร

“ฟูเหรินขอร้องครั้งแล้วครั้งเล่า แต่คุณชายก็ไม่ยอมมา ลืมความรัก ความผูกพันในวันวานไปเสียแล้ว...” เสียงเจื้อยแจ้วของสตรีที่ได้ยินคือเสียง ของสาวใช้ชื่ออาชีว

“ฟูเหรินที่ถูกส่งมาอยู่บนเขา ล้วนเป็นคนที่คุณชายหมดรักแล้ว” เสียงอ่อนแรงแก่ชรานี้เป็นของยายเย่วแม่บ้านประจำเรือน “ยังสาวยังหล่ออยู่ แท้ ๆ กลับต้องมาอยู่ที่นี่ตลอดชีวิต ไม่มีลูกเต้าข้างกาย น่าสงสารเสียจริง...”

“ในเมื่อรู้แต่แรกว่าจะมีวันนี้ เหตุใดจึงยังทำเช่นนั้น ได้ยินว่านางทำให้ ฟูเหรินใหญ่ไม่พอใจมาก จึงถูกส่งมาสำนักตัวที่นี่ นี่ก็อยู่มาครั้งก่อนปี แล้ว...ดูท่าคงไม่มีหวังได้กลับไปแล้วละ” อาชีวทอดถอนใจ ยังอดบ่นไม่ได้ “เราเองก็ต้องอยู่รับใช้นางบนเขานี้ไปตลอดชีวิตหรอกสิ ที่นี่หนาวจะแย ชักล้างอะไรแต่ละที่แทบจะแข็งตาย”

“ไม่เห็นนั้นลงไปขอร้องแม่บ้านเรือนใหญ่อีกทีดีหรือไม่ ขอใ้หานาง

¹ 1 จั้ง เท่ากับประมาณ 3.3 เมตร

ช่วยไปขอร้องคุณชายโดยตรง ขอเพียงคุณชายมาเยี่ยมพู่เทริน ไม่นานว่า
ทุกอย่างอาจพลิกผันก็เป็นได้...”

ชีวจี๋นั่งฟังเงียบๆ

นางจำอะไรไม่ได้จริงๆ

เมื่อต้นปีนางป่วยหนัก พอฟื้นขึ้นมาก็ปวดศีรษะจนแทบจะแตกเป็น
เสี่ยงๆ ทั้งยังจำอะไรไม่ได้เลย

นางไม่รู้ว่ตนเองคือใคร เคยทำอะไรมา ทั้งไม่อาจควบคุมร่างกายตนเอง
ราวกับเป็นทารกแรกเกิดที่ต้องทำความรู้จักโลกเบื้องหน้าใหม่อีกครั้ง
เคราะห์ดีที่ยังเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ทั้งยังมีประสาทหูที่ไวเป็นพิเศษ
แม้แต่เสียงที่อยู่ไกลมากก็ยังได้ยิน

ด้วยเหตุนี้ ช่วงหลายวันที่ผ่านมา นางจึงนั่งฟังเงียบๆ มาตลอด

สถานที่ที่นางอาศัยอยู่มีชื่อว่า เรือนเถาเฮ่อ เป็นเรือนพักตากอากาศ
บนยอดเขาวันเหมิง มีหิมะปกคลุมตลอดปี ทั้งยามนี้ยังเป็นช่วงกลางเหมันต์
อากาศจึงหนาวเยือก

นางได้ยินอาชีวะบ่นว่าเดือนนี้ใช้ถ่านไฟเปลืองมาก ที่ตุนไว้ก็ใช้จนหมด
แล้ว ดังนั้นนายในเรือนจึงหนาวเหน็บดุจถ้ำน้ำแข็ง

ตอนนี้แดดออกแล้ว อากาศอุ่นขึ้นเล็กน้อย ยายเยว่จึงอุ้มนางมา
นั่งตากแดดข้างหน้าต่าง

นอกหน้าต่างเป็นลานเรือนรกร้าง ไร่ทิวทัศน์ชวนมอง แต่ยังมีท้องฟ้า
สีครามไร้เมฆหมอก สดใสดูจืดจาง

ได้ยินว่านางชื่อชีวจี๋ เป็นอนุภรรยาคนที่สิบเอ็ดของชายที่ชื่อ
เฟิงเสี่ยวหย่า เนื่องจากนางมีเรื่องขัดแย้งกับพู่เทรินใหญ่ จึงถูกส่งตัวมา
กับบริเวณเพื่อสำนึกตัวบนเขา

นอกจากนางแล้ว ในเรือนเถาเฮ่อยังมีคนที่ถูกทอดทิ้งเช่นเดียวกับนาง
อีกหลายคน แต่ต่างคนต่างอยู่ในเรือนของตนซึ่งอยู่ไกลกันพอสมควร ทั้ง
ไม่เคยไปมาหาสู่กัน

สองสามเดือนมานี้ นอกจากยายเยว่กับอาชีวะแล้ว นางก็ไม่เคยพบ
ผู้ใดอีก

นางเองก็อยากพบเฟิงเสี่ยวหย่า แต่ยายเยว่แจ้งไปหลายครั้งแล้ว

กลับไม่มีคำตอบ ทุกครั้งยายเยว้ให้เหตุผลกับนางไม่เหมือนกันเลยสักครั้ง...
คุณชายอาจยังไม่หายโกรธ ท่านรออีกหน่อยเถิดบ้างละ ช่วงนี้คุณชาย
ยุ่งมาก ไม่มีเวลา ท่านรออีกหน่อยเถิดบ้างละ คุณชายป่วย เดินทาง
ไม่สะดวก ท่านรออีกหน่อยเถิดบ้างละ...

แต่ชีวเจียงได้ยินยายเยว้กับอาชีวกระซิบกระซาบกันลับหลังว่า
เฟิงเสียวหย่าปฎิเสธไม่มาพบนาง

นางสงสารเสียจริง

อาชีวกับยายเยว้ต่างก็เอ่ยถึงนางเช่นนี้

ชีวเจียงฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่พูดอะไร

จากนั้น นางก็สูดหายใจลึก ลองยกแขนขึ้นช้าๆ ค่อยๆ เอื้อมมือ
ไปจับขอบหน้าต่าง อีกนิด อีกนิดเดียวเท่านั้น...

โครม!

ยายเยว้กับอาชีวได้ยินเสียงจึงรีบวิ่งมา พอเข้ามาในห้องก็เห็นว่า
ชีวเจียงล้มอยู่ที่พื้นอีกแล้ว

“จะหิบบะทำอะไร เรียกเราสองคนก็ได้เนี่ย ร่างกายของท่านยัง
เคลื่อนไหวไม่คล่อง อย่าทำอวดเก่งนักเลย!” อาชีวบ่นอย่างหงุดหงิดพลง
อุ้มชีวเจียงขึ้นมา เด็กสาวอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ด กลับมีเรียวแรงเยอะนัก
นางอุ้มชีวเจียงกลับไปเตียงโดยไม่เหนื่อยหอบแม้แต่น้อย

ยายเยว้เลิกเสื้อของชีวเจียงขึ้น ดังคาด บนตัวนางมีรอยจ้ำสีเขียว
สองสามจุดเพิ่มขึ้นมาอีกแล้ว

อาชีวทายาให้นาง พลงนางต่อ “แค่สามวันก็ล้มไปเจ็ดแปดครั้ง
ยาขี้ผึ้งก็ใกล้หมดแล้ว ต้องรอถึงวันที่หนึ่ง เขาถึงเอาของมาส่งบนเขา อีกตั้ง
สิบวัน ของอะไรก็ต้องใช้จำกัดจำเขี่ยไปหมดทุกอย่าง”

ชีวเจียงไม่พูดอะไร สีหน้าเรียบเฉย ยามที่นางนั่งเรียบช่วงเหมือน
หุ่นไม้ไร้ชีวิต

อาชีวถอนใจด้วยความระอา เหน็บผ้าห่มให้นาง “เอาเถิด ท่าน
นอนลงซะ ใกล้ถึงยามมะเมีย²แล้ว ข้าจะทำอาหารละ”

² หรือ “ยามอุ” ช่วงเวลาระหว่าง 11.00 - 13.00 นาฬิกา

หลังจากอาชีวะออกไปแล้ว ยายเยว์ก็เตรียมจะออกไปด้วยเช่นกัน แต่จู่ ๆ กลับได้ยินเสียงสะอื้นดังมาจากใต้ผ้าห่ม เสียงสะอื้นนั้นแผ่วเบามาก ฟังดูอดอันยิ่งนัก

ยายเยว์หันกลับไปมองหญิงผู้น่าสงสารใต้ผ้าห่ม ก่อนจะออกจากห้องไปด้วยใจกลัดกลุ้ม

คืนนั้นชีวิตเจียงลัมป่วย

ไข้ขึ้นสูงไม่ยอมลด ตัวสั่นเทา แม้แต่น้ำข้าวก็กลืนไม่ลง

อาชีว์ร้อนใจ “นี่...นี่จะทำอย่างไรดี ต้องเชิญหมอมาดูอาการแล้วละ! แต่คุณชายไม่อนุญาตให้เราลงจากเขา จะทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดีล่ะ”

ยายเยว์ล้งเลอยู่นาน จากนั้นก็ไปน่านกพิราบจากห้องอุ้มมาตัวหนึ่ง เหน็บแผ่นข้อความกับตัวนก แล้วปล่อยมันบินลงเขาไป

อาชีว์ตกใจ “นี่ยายเลี้ยงนกพิราบไว้เพื่อการนี้หรือ”

ยายเยว์ถอนใจ “คุณชายสั่งไว้ หากไม่มีเหตุจำเป็นจริงๆ ห้ามส่งพิราบสื่อสารไปหา แต่ข้าดูสภาพของฟูเหรินแล้ว... น่ากลัวจะทนอยู่ได้อีกไม่กี่วัน...”

“คุณชายช่างไร้หัวใจจริงๆ” อาชีว์เอ่ยถึงเฟิงเสี่ยวหย่าเช่นนี้ ทั้งที่นางไม่เคยพบอีกฝ่ายมาก่อน เพียงแค่เคยได้ยินเรื่องราวของเขามากมาย

ในที่สุดคุณชายผู้ไร้หัวใจก็มาเยือนเรือนเถาเฮ่อในคืนถัดมา

เพียงเงยหน้าขึ้นมองผาดเดียว หัวใจของอาชีว์ก็เต้นไม่เป็นลำดับ

ชะ...ช้า...ช้าหล่อเหลานัก!

เฟิงเสี่ยวหย่าได้รับการกล่าวขานว่าเป็น “บุรุษรูปงามอันดับหนึ่งแห่งแคว้นเยียน” แต่อาชีว์คิดไม่ถึงว่าเขาจะงามกว่าที่นางคิดไว้มาก เขาก้าวลงจากรถม้าในชุดสีดำทั้งชุด เมื่อเขาปรากฏตัว สรรพสิ่งโดยรอบก็หายวับไปโดยพลัน

ลำแสงทั้งหมดจากฟากฟ้าเบื้องบนและใต้ผืนพสุธาสาดส่องมายังตัวเขา

อาชีว์กลันหายใจ ไม่กล้ามองเขาอีก เอาแต่ยืนก้มหน้าอยู่ข้างประตู

ชายที่ติดตามคุณชายมาสวมชุดสีดำ รูปร่างผอม สีหน้าเท่าที่เคร่งขรึมเช่นกัน เขาเข้าไปตรวจชีพจรให้ชีวิตเจียง ผ่านไปครู่หนึ่งก็หันมารายงาน

“เป็นไข้ชักเพราะต้องลมเย็น เกิดจากไอเย็นเข้าสู่ร่างกาย มิใช่โรคร้ายแรง”

อาชีวะเบิกตากว้าง...อาการหนักเช่นนี้แล้วยังบอกว่าไม่ร้ายแรง?

เฟิงเสี่ยวหย่าพ่ายกหน้า “ปู่ชี้ เจ้าไปต้มยากับยายเยว่”

ชายผู้ติดตามคนนั้นจึงเดินตามยายเยว่ไป

ยามนี้ภายในห้องจึงเหลือเฟิงเสี่ยวหย่ากับชีวเจียงตามลำพัง

อาชีวะคิด เช่นนี้ก็ดี ป่วยครั้งนี้อาจเป็นโอกาสให้ฟูเหรินกับคุณชาย
คืนดีกันก็ได้ หวังว่าคุณชายจะให้ภักย์ฟูเหริน ยอมให้ฟูเหรินกลับบ้าน
และพาข้าลงจากเขานี้ด้วย ที่นี้หนาวเหลือใจจริง ๆ

เฟิงเสี่ยวหย่าเดินไปที่ตั้ง เขาเคลื่อนไหวช้ามาก ทั้งท่าเดินยังต่างจาก
คนปกติ ราวกับกำลังลากน้ำหนักพันซั่ง³ไปด้วย ดูกินแรงเหลือเกิน

ชีวเจียงได้ยินเสียง นางลืมหูลืมตาขึ้นอย่างสะลึมสะลือ เห็นดวงตาแสน
เย็นชาและลุ่มลึกคู่นั้น

แต่สิ่งที่เย็นชายิ่งกว่าดวงตาคู่นั้น กลับเป็นถ้อยคำของเขา “เจ้าจงใจ
ป่วยเพื่อให้ข้ามาหาเจ้า ตอนนี้เจ้าทำสำเร็จแล้ว”

ชีวเจียงอึ้งไปเล็กน้อย รู้สึกว่าศีรษะหนักอึ้ง ทั้งยังวิงเวียน ภาพของ
เฟิงเสี่ยวหย่าที่ปรากฏเบื้องหน้าจึงดูบิดเบี้ยวเลือนราง

“เจ้าต้องการอะไร” เฟิงเสี่ยวหย่าถามนาง

ชีวเจียงสับสนงุนงง ข้าต้องการอะไร

“ข้าไม่มีทางรับเจ้ากลับไป”

เพราะเหตุใด เพราะเหตุใดจึงไม่ได้

“เจ้าอยู่ที่นี่ เย็บปัก ถักทอพระธรรม บ่มสุรา...หรือทำอะไรก็ได้
หาอะไรให้ตัวเองทำสักหน่อย”

เย็บปัก ถักทอพระธรรมยังพอทำเนา แต่บ่มสุรานี้ไปเอามาจากไหน

“แผนการบางอย่างใช้ได้เพียงครั้งเดียว ฉะนั้น...คราวหน้าหากยัง
แก่งป่วยอีก ข้ายอมไม่มา”

ชีวเจียงรู้สึกไม่พอใจอยู่ลึกๆ นางตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่ง

ทั้งสองจ้องตากัน

³ 1 ซั่ง เท่ากับ 500 กรัม

ชีวเจียงรู้สึกว่เปลวไฟในใจตนกำลังลุกโชน แต่แล้วก็ดับมอดลงไป
ทันทีเมื่อปะทะกับน้ำแข็งเย็นเยือก

นางอยากพบเฟิงเสี่ยวหย่ามาตลอด

นางจำอะไรไม่ได้เลย แต่กลับตังตันจะพบเขาให้ได้สักครั้ง

นางเข้าใจว่า หากได้พบเขา น่าจะทำให้ตนจำอะไรได้บ้าง และยอม
เปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างได้

แต่บัดนี้นางรู้แล้วว่าทุกอย่างเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ

เฟิงเสี่ยวหย่าเป็นคนไร้หัวใจ

ส่วนนาง อาจเพราะอาการบาดเจ็บที่ได้รับนั้นเจ็บปวดทรมานเหลือเกิน
นางจึงเลือกที่จะลืมเพื่อปกป้องตนเอง

ชีวเจียงตัวสั่นเทา เหงื่อแตกพลักราวกับเม็ดฝนจนผมยาวและเสื้อผ้า
ของนางเปียกชุ่ม สภาพอิดโรยซูบเซียว จนดูราวกับว่าเพียงสัมผัส นาง
ก็จะแตกสลายได้

เห็นนางในสภาพเช่นนี้ จู่ๆ แววตาของเฟิงเสี่ยวหย่าก็เปลี่ยนไป เขา
โน้มตัวเข้าไปใกล้ราวกับจะจุมพิตนาง

ชีวเจียงไม่ขยับ

ชั่วขณะที่กำลังจะสัมผัสกัน เขากลับสะบัดแขนเสื้อ ผลักนางออก
อย่างแรง

ชีวเจียงหงายผล็องไปบนเตียงอย่างไม่ทันตั้งตัว ในใจหวาดหวั่นเกิน
บรรยาย

สีหน้าของเฟิงเสี่ยวหย่ากลับมาเย็นชาอีกครั้ง ถึงขั้นเคร่งขรึมยิ่งกว่าเดิม
ทั้งยังเจือโทสะเล็กน้อย แต่ไม่รู้ว่เขาโมโหนางหรือโมโหตนเอง

“จะทำอะไรก็แล้วแต่เจ้าเถอะ” พูดยจบ เขาก็เตรียมจะจากไป

ชีวเจียงทนไม่ไหวอีกต่อไป เอ่ยอย่างฉุนเฉียว “เหตุใดต้องทำกับข้า
เช่นนี้ ข้าทำผิดอะไร ข้าจำอะไรไม่ได้เลย! ต่อให้ท่านอยากจะลงโทษข้า
ก็ควรบอกให้ข้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่!”

เฟิงเสี่ยวหย่าหันขวับกลับมา ในดวงตาเหมือนมีประกายน้ำตา แต่
แล้วก็หายวับไปอย่างรวดเร็ว กลับมาเป็นแววตาเย็นชาเช่นเดิม “เจ้าจำไม่ได้
จริงๆ หรือ”

“ใช่!” ชิวเจียงกัดริมฝีปาก เอื่อยอย่างไม่ยินยอม “ข้าล่วงเกินอะไร
พู่เหรินใหญ่ เหตุใดต้องกักขังข้าไว้ในที่เช่นนี้ตลอดชีวิตด้วย!”

เฟิงเสี่ยวหย่าจ้องนางนิ่ง แต่กลับไม่เอื่อยอะไร สุดท้ายผู้ติดตาม
ชุดเทาก็กลับมาพร้อมกับยาที่ต้มเสร็จแล้ว บรรยาการที่ตึงเครียดอยู่จึง
ผ่อนคลายลง

“คุณชาย?” ผู้ติดตามชุดเทาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาหันไปยื่นยาให้
ยายเย่ว พักพิงเฝ้าให้นางไปป้อนยา

ยายเย่วยกยาเข้าไปหาชิวเจียง แต่ชิวเจียงกลับพลิกตัวจนตกจากเตียง

ยายเย่วตกใจ กำลังจะช่วงประคอง กลับเห็นชิวเจียงจ้องเฟิงเสี่ยวหย่า
ตาเขม็ง ใช้มือยันพื้น ค่อยๆ ถัดตัวไปทางเฟิงเสี่ยวหย่าทีละน้อย “ทำไม
ความผิดที่ข้าก่อไว้เป็นเรื่องที่เอ่ยปากยกยากนักหรือ เหตุใดท่านจึงไม่กล้าตอบ
หากจะขังข้าไว้ในที่เช่นนี้ ข้าไม่ยอม!”

ยายเย่วกับอาชีวะที่เข้ามาเพราะได้ยินเสียงต่างตกตะลึง คิดไม่ถึงว่า
อนุภรรยาจะกล้าพูดจาเช่นนี้กับนายท่าน

เฟิงเสี่ยวหย่าหลับตา เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง สรรพลingsดับสูญ ไร้สุข
ไร้โคก

“เจ้า...เอ่ยว้าย่ายู่เสี่ยวฮู่ในคืนส่งท้ายปีที่ผ่านมา บอกว่าบิดาข้ากับ
นางมีสัมพันธ์ชู้สาวกัน บิดาจึงกระอักเลือดสิ้นใจในทันที”

เสี่ยวฮู่ก็คือภรรยาเอกของเฟิงเสี่ยวหย่า

ในที่สุดชิวเจียงก็ได้รับคำตอบ

แต่พอรู้คำตอบแล้วกลับพบว่า หากไม่รู้ยังจะดีเสียกว่า

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ท่าทีของยายเย่วกับอาชีวะที่มีต่อนางก็เปลี่ยนไป
โดยสิ้นเชิง

ก่อนหน้านี้ยามทั้งคู่มองถึงนางลับหลัง ต่างก็บอกว่านางน่าสงสาร
แต่บัดนี้ต่างเอ่ยถึงนางอย่างจงเกลียดจงชัง

ก็สมควรแล้ว เป็นแค่อนุภรรยาต่ำต้อย แต่กลับทำให้พ่อสามีโมโห
จนสิ้นใจ หากตัดสินโทษตามกฎหมายย่อมต้องโทษประหาร แต่เฟิงเสี่ยวหย่า
มิได้สั่งหารนาง เพียงแค่กักบริเวณนางไว้ในเรือนอีกแห่งหนึ่ง เช่นนี้นับว่า

ปรานีมากแล้ว

ข้า้ร่ายกว่านั้น พ่อสามีของนางมิใช่คนธรรมดาสามัญ

ยายเย่ยป่าตน้ำตาพาลงเอ๋ย “ท่านอัครเสนาบดีเฟิงสิ้นบุญแล้ว...หาก
ข้านี้แพร่ออกไป ชาวบ้านจะต้องเศร้าเสียใจมาก”

“เพราะเป็นเรื่องไม่ดีไม่งามในบ้าน จึงปิดบังไว้กระมัง พูเหรินสิบเอ็ด
ก็ดูหน้าตาชื่อ ๆ คิดไม่ถึงว่าจะเป็นนางงูพิษ! ถึงกับกล้าให้ร่ายท่าน
อัครเสนาบดี! ท่านอัครเสนาบดีเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตมาทั้งชีวิต ทำเพื่อ
ประโยชน์ของบ้านเมืองและประชาชน จะทำเรื่องบัดสีกับลูกสะใภ้ตัวเอง
ได้อย่างไร น่าโมโห ช่างน่าโมโหนัก ข้าไม่ยอมรับใช้คนเช่นนี้!”

อาชี้วทำจริงดังที่พูด นับแต่นั้นมา นางก็ไม่เข้าไปในห้องซิวเจียงอีกเลย
ยายเย่ยยังตีกว่าหนอย แต่ก็ไม่ได้ดูแลใส่ใจนางเหมือนแต่ก่อนแล้ว
ซิวเจียงได้กินอ้อมบ้างไม่อ้อมบ้าง ทั้งต้องทนดื่มน้ำเย็นเฉียบ กินอาหาร
เย็นซีด

ร่างกายของนางจึงผ่ายผอมและอ่อนแออย่างยิ่ง

อาชี้วคิด นางคงใกล้ตายแล้ว คนเช่นนางอยู่ไปก็ทุกข์ทรมาน ตายไป
ซะก็ดี

วันเวลาผันผ่าน ไม่นานหนึ่งปีก็ผ่านไป

แต่จนแล้วจนรอด ซิวเจียงก็ยังยื้อลมหายใจของตนไว้ได้ มีชีวิตอยู่ใน
สภาพครึ่งเป็นครึ่งตายอยู่เช่นนั้น

อาชี้วคิด หญิงคนนี้ช่างทนทลายอดจริง ๆ

เดือนสามของปีที่สอง เมื่อหิมะเริ่มละลาย ยายเย่ยบอกว่ามีแขกมา
เยือน ให้อาชี้วเลี้ยงออกไป

อาชี้วประหลาดใจ มีแขกมาเยือนที่เช่นนี้ด้วยหรือ...แม้จะอยากรู้
อยากเห็นยิ่งนัก แต่ก็ทำได้เพียงรออนอยู่ในเรือนอย่างเชื่องพึ่ง เมื่อแอบมอง
ลอดช่องหน้าต่างไปก็พบว่าแขกที่มา มีสองคน เป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง

สองคนนั้นตรงไปยังเรือนที่ซิวเจียงอาศัยอยู่ เห็นชัดว่ามาหานาง แต่
กลับไม่เข้าไปข้างใน ทั้งมิได้พูดคุยกับนาง เพียงมองดูนางอยู่ครู่หนึ่งแล้ว
ก็จากไป

หลังจากที่แขกกลับไปแล้ว อาชีวะถามยายเย่ยว่าสองคนที่มาคือใคร ยายเย่ยเล่าหน้า “คุณชายไม่ได้บอก บอกเพียงว่าเป็นแขกพิเศษ ห้ามเลียมารยาทกับทั้งสองเป็นอันขาด”

อาชีวะคิด คงจะเป็นญาติของฟูเหรินสิบเอ็ด แต่ในเมื่อมาเยี่ยมถึงที่นี่แล้ว เหตุใดจึงไม่รับนางกลับไปเสียเลยเล่า

ดูว่าคุณชายคงจะกักบริเวณฟูเหรินตลอดชีวิตเพื่อเป็นการลงโทษจริง ๆ

พอคิดว่าตนจะต้องอยู่รับใช้นางในเรือนอันแสนหนาวเหน็บแห่งนี้ไปชั่วชีวิต อาชีวะก็รู้สึกสิ้นหวัง

เวลาอันเงียบสงบผ่านไปอีกหนึ่งปี หิมะบนเขาอว้นเหมิงก่อตัวแล้วละลายละลายแล้วก็ก่อตัวใหม่ ต้นไม้ใบหญ้าออกงามแล้วเหี่ยวเฉา เหี่ยวเฉาแล้วก็ออกงาม

พริบตาที่ล่วงเข้าสู่ปีที่สาม

อาชีวะนับวันเวลาดู ยามนี้เป็นเดือนเจ็ดของรัชศกหวาเจินปีที่หกแล้ว

ชีวเจียงยังคงมีสภาพเหมือนร่างไร้วิญญาณเช่นเดิม

อากาศบนเขาอว้นเหมิงช่วงเดือนเจ็ดนับว่ายังอบอุ่น แต่อาชีวะตุนฟืนและถ่านเอาไว้มากมาย เพื่อเตรียมรับเหมันต์อันหนาวเหน็บที่จะมาถึง

วันนี้ชีวเจียงนั่งอยู่ข้างหน้าต่าง จ้องไปยังหินก้อนหนึ่งในลานเรือนด้วยสีหน้าแปลกประหลาด

ตอนที่อาชีวะเดินเข้ามาในลานเรือนก็เห็นนางกำลังร้องไห้

น้ำตาไหลเป็นทางอาบใบหน้านางโดยไร้เสียง แม้สีหน้าจะยังคงเรียบเฉยเช่นเดิม ทว่านัยน์ตาดูพร่าเลือนคล้ายปกคลุมด้วยควันจาง ๆ

อาชีวะแค้นเสียง “หิ” ในใจ อีกไม่นานก็จะถึงเทศกาลลงหยวน⁴ แล้วที่เรือนใหญ่คงกำลังเซ่นไหว้ได้ทำเพิง หญิงคนนี้ยังมีหน้าร้องไห้อีก!

⁴ เทศกาลสารทจีน หรือเทศกาลปล่อยผี ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติจีน ชาวจีนเชื่อว่าช่วงครึ่งเดือนนับตั้งแต่ต้นเดือนเจ็ด จะเป็นช่วงเวลาที่ดวงวิญญาณของบรรพบุรุษผู้ล่วงลับถูกปลดปล่อยออกมา ดังนั้นจึงมีประเพณีรับบรรพบุรุษต้นเดือนเจ็ด และส่งบรรพบุรุษในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 7 ซึ่งเป็นวันสารทจีน

ชีวเจียงร้องให้อยู่นาน

คืนนั้นห้องฟ้าไร้จันทร์ มีเสียงฟ้าร้องเป็นระยะ ฝนตกตลอดคืน

อาชีวหาพลางยกหมั่นโถวแข็งค้างคืนมาที่หน้าห้องชีวเจียง วางหมั่นโถวไว้ที่พื้น เตะประตูสองสามที “กินข้าวได้แล้ว”

จากนั้นก็หันหลังเดินจากไปทันที

อาชีวกลับมาอีกครั้งในยามมะเมีย ยกข้าวบดซึ่งทำอย่างลวกๆ มาที่ระเบียบทางเดินหน้าห้องชีวเจียง แล้วก็พบว่าหมั่นโถวยังวางอยู่ที่พื้นดังเดิม

อาชีวเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “ฮี้ ทำเป็นโมโหไม่ยอมกิน เช่นนั้นก็ไม่ต้องกินให้ตลอดแล้วกัน!” ว่าพลางยกหมั่นโถวกับข้าวบดกลับไปเสียดื้อๆ

เช้าวันต่อมา ยายเยร์ถาม “เหตุไฉนยังไม่ไปส่งอาหารให้ฟูเหรินอีก”

“นางไม่ยอมกิน”

“นางไม่กินก็เรื่องของนาง หน้าที่เราควรส่งก็ต้องไปส่ง”

“ข้าไม่อยากตามใจหญิงพรวรค์นั้น!” อาชวยังโมโหไม่หาย

ยายเยร์ถอนใจ “ข้าเองก็ไม่ชอบนาง แต่ถึงอย่างไรนางก็เป็นฟูเหริน สิบเอ็ดที่คุณชายตบแต่งเข้ามาอย่างถูกต้องตามธรรมเนียม หากวันหนึ่งคุณชายเกิดคิดถึงนางขึ้นมา แล้วรู้ว่าเราสองคนทารุณนาง ถึงตอนนั้นคนที่จะถูกลงโทษก็คือเรา...”

อาชีวถูกเกลี้ยกล่อมจนยอม สองคนจึงยกสำรับไปที่เรือนเล็ก พบว่าประตูหน้าต่างปิดสนิท ภายในเรือนเงียบเชียบ

ยายเยร์เคาะประตู ไม่มีเสียงตอบ จึงผลักประตูห้องเข้าไป

ภายในห้องว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่

ยายเยร์ตกใจยิ่งนัก รีบตามหาชีวเจียงไปทั่วทุกที่ แต่ก็ไม่พบ

ชีวเจียงหายตัวไป

นางหนีไปแล้ว

ไม่ได้เอาอะไรติดตัวไปด้วยทั้งสิ้น ทั้งเงินทองของมีค่า เสื้อผ้าอาหาร ยังอยู่ครบถ้วนทุกชิ้น

อาชีวอดคิดไม่ได้ เหตุใดนางจึงไม่นำของมีค่าติดตัวไปบ้าง ผู้หญิงตัวคนเดียว ไม่มีเงินติดตัว ข้างร่างกายยังอ่อนแอ บ่วยกระเสาะกระแสะจะหนีไปไหนได้

จากนั้นก็คิดว่า เหตุใดนางยังมีหน้าหนีไปอีก ที่แท้ก็เป็นคนต่ำช้า
สามัญจริง ๆ!

ไม่กี่วันต่อมา ทางเรือนใหญ่ส่งข่าวมา ในที่สุดนางกับยายเยวี่ก็จะได้จาก
เขาเสียที

อาชีวะถูกส่งไปทำงานที่เรือนใหญ่ นางจึงได้รู้จากบ่าวในเรือนใหญ่ว่า
ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังจากที่ส่งตัวชีวจี๋ไปอยู่บนเขา คุณชายก็ล้มป่วย
ลุกไม่ขึ้นมาตลอด วันที่ชีวจี๋ไม่สบาย คุณชายตื่นร่างกายขึ้นเขาไปพบนาง
เมื่อกลับมาอาการก็ยิ่งทรุดหนัก จนตอนนี้ก็ยิ่งลุกจากเตียงไม่ไหว

พูดอีกอย่างคือ ชีวจี๋ไปอยู่บนเขาสามปี คุณชายก็ล้มป่วยอยู่สามปี
เช่นกัน

และครั้งนี้ เมื่อได้รับแจ้งว่าชีวจี๋หายตัวไป คุณชายก็กระอักเลือด
ทันที

เป็นไปได้อย่างไร อาชีวะคิด คุณชายชอบหญิงหน้าตาไม่มีอะไรโดดเด่น
คนนั้นจริงหรือ

“ก็ใช่นะสิ!” สาวใช้ในเรือนใหญ่เอ่ย “ตั้งแต่คุณชายแต่งฟูเหริน
สิบเอ็ดเข้าบ้าน นางก็อยู่ข้างกายคุณชายตลอดราวกับเงาตามตัว ในสายตา
คุณชายมีเพียงนาง ไม่เห็นฟูเหรินคนใดในสายตาอีกเลย หากมิใช่เพราะ
เกิดเรื่องใหญ่โตเช่นนี้ คุณชายไม่มีทางส่งนางไปอยู่บนเขาเด็ดขาด อีกอย่าง
ที่ส่งนางไปอยู่บนเขา ก็เพื่อปกป้องนาง!”

อาชีวะอึ้งจนพูดไม่ออก นางรับใช้ฟูเหรินสิบเอ็ดมาสามปี แต่กลับ
ไม่รู้สึกละเลยฟูเหรินสิบเอ็ดมีดีอะไร

นึกย้อนกลับไปที่เห็นเพียงภาพชีวจี๋ใช้ไม้เท้าค้ำยัน เดินไปที่ละก้าว
อย่างทุลักทุเล

ตอนที่ชีวจี๋ถูกส่งขึ้นเขา สภาพของนางไม่ต่างจากคนพิการ ทั้งมือ
และเท้าขยับไม่ได้

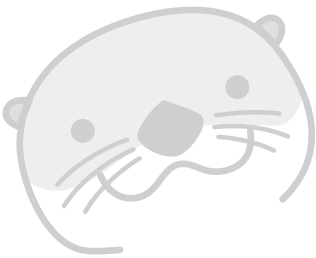
ต่อมาไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด นางก็ค่อย ๆ สวมเสื้อผ้า หวีผม และกินข้าว
เองได้ หลังจากนั้นก็เริ่มเดินได้...

จู่ ๆ อาชีวะก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

ลองถามใจตนเอง หากตนป่วยหนักถึงขั้นนั้น ตนจะยังหนีไปได้หรือไม่
และจะกล้าหนีหรือไม่ คำตอบที่ได้ตรงข้ามกับสิ่งที่ชีวิตเจียมทำโดยสิ้นเชิง

ช่างเป็นหญิงสาวเลวนัก...

ทำให้คุณชายเสียใจ ทำให้นายท่านผู้เฒ่าสิ้นใจ สุดท้ายยังหนีไปอีก
ที่แท้ คนที่ไร้หัวใจคือนางต่างหาก

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 1 ชาตินี้ จุจําศิล

อดีตที่ผ่านมาของข้าเป็นเช่นไรกันแน่
จึงทำให้ใจอ่อนแอถึงเพียงนี้
ไม่อาจดำเนินชีวิตได้อย่างเต็มภาคภูมิ
ไม่อาจเอ่ยวาจาอย่างชอบธรรม
ถึงขั้นไม่อาจ...แตกต่างให้ตนเองได้

1

สาวใช้คนใหม่

ชีวเจียง ยืนเงียบ ๆ อยู่ท้ายแถว

สาวใช้เก้าคนยืนเรียงหน้ากระดาน พวกนางถูกเรียกไปอบรมที่
โถงบุปผา¹

บ้าง หัวหน้าบ่าวไล่ตำหนิพวกนางทีละคน คอยจับผิดเรื่องหุยมหิม
จนเห็นใครก็ขัดตาไปเสียหมด “เจ้า คอเสื้อไม่ตรงไม่รู้ตัวรี เจ้า จะแหวก
อกเสื้อเสียตำเช่นนี้ทำไม คิดจะยั่วใครรี ที่นี้จวนอัครเสนาบดี มิใช่หอ
นางโลม! เจ้าก็อีกคน แขนเสื้อมีรอยปะเบื้อเริ่มตั้งสองรอย ใครไม่รู้จะ
คิดว่าจวนอัครเสนาบดีเลี้ยงดูบ่าวไพร่ไม่ดี ไม่จ่ายเสื้อผ้าไหมให้!”

สาวใช้ที่ถูกตำหนิแย้งเสียงเบา “จวนเราไม่ได้จ่ายผ้าให้บ่าวนานแล้ว
จริง ๆ นี่นา ครึ่งก่อนที่จ่ายผ้าก็ตั้งแต่ก่อนคุณชายจะเสียชีวิต นี่ก็ผ่านมา
ตั้งหนึ่งปีแล้ว”

“เจ้าว่าอะไรนะ” บ้างจางถลึงตา

สาวใช้รีบสบปากสงบคำ

บ้างจางตำหนิต่อ “เจ้า หัวเขามีสรอยเปื้อน เจ้า ผมมันเยิ้มเกินไปแล้ว
ไปสระผมเสีย ส่วนเจ้า...” มาถึงชีวเจียงซึ่งเป็นคนสุดท้าย บ้างจางกวาดตา

¹ “ฮวาติง” ในสมัยโบราณใช้เรียกโถงต้อนรับแขกด้านนอกตัวเรือน มักสร้างไว้ใน
สวนดอกไม้หรือในลานเรือน

มองจากบนลงล่าง...

ผมยาวตาขลิบล้างเกล้าไว้ด้านหลังศีรษะอย่างเรียบร้อย ใช้ปืนไม้ไฟอันหนึ่งกลัดไว้แน่น

ดวงหน้าน้อยขาวสะอาด

เสื้อผ้าเป็นระเบียบเรียบร้อย

ในเมื่อไม่มีที่ติดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ย่อมไม่มีสิ่งใดให้ติเตียน

สุดท้ายบ่อาจจึงได้แต่กระแอมแล้วเอ่ย “อย่าทำหน้าทำตาซื่อป้อเช่นนั้น หัดมีไหวพริบเสียบ้าง”

ชีวจึงขานตอบ “เจ้าคะ”

เสียงนั้นไม่ดังไม่เบา ไม่ไพเราะแต่ก็ไม่ขัดหู เช่นเดียวกับตัวนาง หากนางจะไปอยู่ท่ามกลางฝูงชน ย่อมไม่อาจหาตัวพบ เพราะนางไม่มีลักษณะเด่นสะดุดตา ดังนั้นจึงไม่มีเรื่องใดให้จับผิด

บ่อาจกวาดตามองสาวใช้ทั้งเก้าตั้งแต่หัวแถวถึงท้ายแถวอีกรอบ เอ่ยด้วยท่าที่ขึงขัง “งานเลี้ยงคินี่สำคัญมาก แยกที่เชิญมาเป็นแขกผู้ทรงเกียรติ พวกเจ้าต้องตั้งใจให้มาก หากจัดการงานทุกอย่างได้เรียบร้อยเหมาะสม สวยงามเป็นระเบียบ แม่บ้านชุยจะมีรางวัลให้! เข้าใจแล้วหรือไม่”

“เข้าใจเจ้าคะ” สาวใช้ทั้งเก้าตอบอย่างพร้อมเพรียง

บ่อาจพยักหน้า กำชับว่า “เช่นนั้นก็ไปเตรียมตัวได้” จากนั้นก็เดินบิตสะโพกจากไป

สาวใช้ชุดเขียวคนหนึ่งทำท่าถ่มน้ำลายไล่หลังบ่อาจ “เป็นแค่แม่ครัว มาทำท่าใหญ่โต หากแม่บ้านชุยไม่ได้ป่วย นางจะได้มาขึ้นนั่งเช่นนี้รี!”

“ซู! พอเถอะน่า ประเดียนางได้ยินเข้าจะเป็นเรื่อง!”

“ได้ยินก็ได้ยินสิ ถึงอย่างไรข้าก็ไม่อยากทำงานที่จวนนี้ต่อแล้ว ตอนที่คุณชายยังอยู่ ปีหนึ่งจ่ายผ้าสองครั้ง พอถึงวันตรุษเทศกาลต่าง ๆ ก็ยังมีซองแดง ตั้งแต่อัครเสนาบดีเซวียมารับช่วงต่อ ก็ไม่เคยจ่ายผ้าอีกเลย ซองแดงยิ่งไม่ต้องพูดถึง! เขาก็เคยเป็นคนรับใช้มาก่อน แต่กลับลืมความลำบากของคนชั้นล่างไปเสียแล้ว!”

สาวใช้ที่แขนเสื้อมีรอยประริบปิดปากนาง “ยิ่งพูดก็ยิ่งไม่เข้าท่าใหญ่แล้วนะ เรามีสิทธิ์วิพากษ์วิจารณ์ท่านอัครเสนาบดีหรือ คนเขาเป็นถึงหงส์

บนฟ้า แม้ครั้งหนึ่งจะเคยถูกลดฐานะเป็นทาส แต่ก็มิได้เหมือนอย่างพวกเรา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงตอนนี้ที่ผิงจาดกลับไปบนฟ้าอีกครั้ง”

“หากคุณชายไม่ตาย จะได้ถึงคราวเขารึ” สาวใช้ชุดเขียวยิ่งพูดยิ่งตาแดงก่ำ “เหตุใดคุณชายต้องด่วนจากไปด้วย คุณชายที่น่าสงสาร...เขาจะรู้หรือไม่ พอเขาจากไป แม้แต่บ่าวไพร่ในจวนก็พลอยลำบากไปตามๆ กัน...”

สาวใช้ที่ถูบบ้าจางตำหนิว่าผมมันกลอกตาขาว พลังเอ่ย “หากเจ้าไม่เต็มใจอยู่ที่นี้ก็ไปเสียสิ ท่านอัศวรเสนาบดีก็เคยบอกแล้วมิใช่หรือ ใครอยากไปจากที่นี่ก็ได้เลย เจ้าเลือกจะทนลำบากอยู่ที่นี้เอง แล้วจะมาโทษใคร”

“นางเด็กหวั่นอย่างเจ้ามีสิทธิ์อะไรมาว่าข้า นางชี้เหร!”

จากนั้นทั้งคู่ลงไม้ลงมือกัน สาวใช้ที่เหลือบ้างก็ห้ามปราม บ้างก็ดึงทั้งคู่ออกจากกัน จากนั้นต่างแยกย้ายกลับเรือนพัก

เรือนหลังเล็กมีสาวใช้สี่คนใช้ร่วมกัน ในเรือนมีเตียงสี่หลัง โต๊ะหนึ่งตัว เก้าอี้หนึ่งตัว และตู้เสื้อผ้าหนึ่งหลัง ไม้ที่ใช้ทำเครื่องเรือนทั้งหมดเป็นไม้เนื้อดี แต่เนื่องจากใช้งานมานานปี ไม้ที่หาไว้จึงหลุดลอกไปกว่าครึ่ง

สาวใช้ผมมันยังไม่โห่ไม่หาย พอเข้าไปในห้องก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียง พลังด่าต่อ “นำโมโห นำโมโหนะ! รอให้ข้าได้เป็นแม่บ้านประจำจวนเมื่อไร ข้าจะเล่นงานนางหลวซวี่ให้เซ็ด!”

สาวใช้ที่แขนเสื้อมีรอยปะคุ้ยหาเสื้อผ้าพลังเอ่ย “พอเถอะตงเออร์ เจ้ามานั่งด่าอยู่ที่นี้จะมีประโยชน์อะไร รีบไปทำงานเถอะ งานเลี้ยงคืนนี้จะจัดที่ศาลาลู่วา ที่นั้นไม่ได้ปิดกวาดมาปีกว่าแล้ว พื้นก็ต้องล้าง โต๊ะก็ต้องเปลี่ยน ไหนยังต้องมีคนช่วยงานในครัวอีก มึงงานล้นมือไปหมด รีบเข้าเถอะ!” หลังจากคุ้ยหาอยู่นาน นางก็เจอเสื้อผ้าที่ค่อนข้างใหม่ชุดหนึ่ง จึงหยิบมาทาบกับตัวพลังเอ่ย “พวกเจ้าว่าชุดนี้เป็นอย่างไร พอใช้ได้หรือไม่”

สาวใช้ผมมันที่ชื่อตงเออร์พยักหน้า “ก็พอได้อยู่ อ้อ จจริงสิ เชียงเชียง นี่เป็นครั้งแรกที่อัศวรเสนาบดีเชิญจัดงานเลี้ยงต้อนรับแขกในจวนใช่หรือไม่ เป็นแขกที่ได้สำคัญถึงเพียงนี้”

“ได้ยินว่าในนั้นมีท่านหนึ่งเป็นได้เท่าแห่งโงะร้อยวจี”

ตงเอ๋อร์ตกใจ “คงมีไซ้ได้เท่าฮวาจื่อ² คนนั้นหรือกะนะ” ช่วงขณะต่อมา สีหน้าของนางก็เปลี่ยนเป็นขยะเขยง “อี เขาช่างน่ารังเกียจนัก! ข้าน่าจะรำคาญเขาที่สุด!”

“ทำไมเล่า เขาก็ออกจะรูปร่างงาม”

“รูปร่างอะไรเล่า กะล่อนสะเพล ท่าทางอย่างกับพวกอันธพาลสิไม่ว่า จงใจดัดเสียงใส่จรีตเหมือนสตรี! ทั้งยังจู้จี้จุกจิกเป็นที่สุด ประเดี๋ยวก็บอกว่า ขาที่เราเข้าไปให้ตีมรสาชาติไม่ได้เรื่อง ประเดี๋ยวก็บอกว่าในห้องหนังสือมีกลิ่นอับ” ตงเอ๋อร์จื๊ปากพลางถอนหายใจ “เจ้าคอยดูเถอะ งานเลี้ยงคินนี้เขาจะต้องคอยจับผิดเราอีกแน่ บ้าจางในภาคานุรูปชุดๆ”

เซียงเซียงพ่นหัวเราะออกมา “คนเขาเป็นถึงได้เท่าแห่งโง่ร้อยวจี เจ้ากลับไปเปรียบเขากับบ้าจาง เช่นนี้ไม่เท่ากับยกย่องบ้าจางเกินไปหน่อยรี!”

เวลานี้เอง ประตูห้องก็เปิดออกอีกครั้ง สาวใช้ที่สวยที่สุด ซึ่งก็คือ บ่าวที่ถูกตำหนิว่าแหวกอกเสื้อเสียตำเดินเข้ามา “ข้าก็ว่าอยู่ว่าพวกเจ้าไปอยู่ไหนกัน ที่แท้ก็กลับมาอู้งานอยู่ที่นี่จริงๆ”

“ข้ากลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าต่างหาก!” เซียงเซียงสาบานต่อฟ้า

ตงเอ๋อร์เถียง “ข้าเพิ่งทะเลาะกับหลิวชวี่มา เห็นหน้านางแล้วหงุดหงิดเลยกลับมาสงบสติอารมณ์สักหน่อย”

สาวใช้คนงามเอ่ย “เลิกพูดถึงแม่คนนั้นเถอะ พวกเจ้ารีบช่วยข้าเลือกดีกว่า จะสวมเสื้อผ้าชุดใดดี”

เซียงเซียงยกมือขึ้นปิดปาก ยิ้มพลางเอ่ย “จะต่างอะไรกันเล่า ในเมื่อเสื้อผ้าทุกชุดของเหลียนเหลียนก็เปิดอกต่ำพอๆ กัน”

สาวใช้คนงามที่ชื่อเหลียนเหลียนค้อนใส่เซียงเซียง “เจ้าจะรู้อะไรเมื่อครู่ข้าเพิ่งไปสืบมา รู้แล้วว่าแขกที่จะมาคินนี้เป็นใคร”

“ใครรี” ทุกคนตื่นตื่น

“เพิ่งเสียวหยา”

ชนตาของชีวจีเจียงสั้นไหวเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

² แปลว่า “บัณฑิตชุดลายดอก” เป็นฉายาหนึ่งในกลุ่ม “เจ็ดบัณฑิต” แห่งโง่ร้อยวจีของราชสำนักแคว้นนี้ ที่จะตั้งฉายาตามสีชุดที่สวมใส่

ส่วนสาวใช้ที่เหลือต่างกรีดร้องเสียงแหลมด้วยความตื่นตั้นยินดี

“เฟิงเลียวหย่า? ใช้คุณชายเฟิงเลียวหย่า บุตรชายอัครเสนาบดีแคว้นเยียนหรือไม่” เซียงเซียงยกมือขึ้นปิดใบหน้าแดงเรื่อ ดวงตาทั้งสองเริ่มเป็นประกาย

เหลียนเหลียนเอ่ยแก้ให้ถูกต้อง “อัครเสนาบดีคนก่อนต่างหากเล่า โง่จริง ได้เท่าเฟิง...เฟิงเลื่อเทียนนะ ขอเกษียณจากราชการตั้งหลายปีแล้วเวลานี้แคว้นเยียนยังไม่มีอัครเสนาบดีคนใหม่ เยียนหวังเองก็ตั้งตารอคอยให้ท่านอัครเสนาบดีของเราไปช่วยงานอยู่!”

“ไ้ย่ จะคนก่อนหรือคนปัจจุบันก็ช่างเถอะ ได้ยินว่าเขาเป็นบุรุษรูปงามที่สุดของแคว้นเยียนเชียวนะ! ตราประจำตัวเขาคือ ‘นกกระเรียนมงกุฎแดง’ ผู้คนจึงเรียกขานเขาว่าเฮออง³ ที่จวนของเขาต้องเลี้ยงนกกระเรียนมงกุฎแดงไว้มากมายเป็นแน่”

ชีวจีเจียงหลูตา...ที่เรือนพรรณไม้ ข้าจำไม่ได้แล้ว แต่ที่เรือนเถาเฮื่อไม่มีนกกระเรียนมงกุฎแดงสักตัว

“ได้ยินว่าเขามีเมียร้อยคน! หญิงสาวแคว้นเยียนทุกคนต่างก็อยากแต่งงานกับเขา!”

ชีวจีเจียงมองมือตนเอง...ไม่ใช่ สิบเอ็ดคนต่างหาก และข้า...ก็คืออนุคนที่สิบเอ็ดผู้โชคร้ายคนนั้น

“บุรุษเช่นนี้ มีทั้งเงิน ทั้งอำนาจ ทั้งความรัก ทั้งไม่ยึดติดกรอบจารีต...ช่างสมบูรณ์แบบ...”

“แต่ข้าได้ยินมาว่าเขาเป็นคนพิการ!” ตงเออร์เอ่ยในสิ่งที่ทำให้ทุกคนตกใจ

“ข้าได้ยินว่าเขาได้รับการรักษาจนหายป่วยแล้วนี่นา...” สาวใช้อีกคนแย้ง

“พิการหรือไม่ ค็นนี้ก็จะได้เห็น” พุดจบ เหลียนเหลียนก็เดินไปที่หน้าคั่นห้อง รวบผมพลางเอ่ย “ข้าต้องแต่งตัวให้ดีขึ้นหน่อย หากเขาเกิดถูกใจข้า รับข้าเป็นอนุอีกคน ชีวิตที่เหลือของข้าก็ไม่ต้องลำบากแล้ว”

³ “เฮื่อ” แปลว่า นกกระเรียน

สาวใช้อีกสองคนต่างหัวเราะนาง “อย่างเจ้านะรี สตรีงามพร้อมเช่นไร บ้างที่คนอย่างเขาไม่เคยพบเห็น ที่ไหนจะมาถูกใจเจ้า”

“ข้ามีสิ่งนี้” เหลียนเหลียนแอ่นหน้าอก

เซียงเซียงกับตงเอ๋อर्मองไปที่เหลียนเหลียน แล้วกลับมามองตนเอง จากนั้นก็หุบปากพร้อมกัน

ชีวเจียงนึกเห็นด้วยอยู่ในใจ *จริงด้วย หากจะเทียบกันด้วยสิ่งนี้ สตรีส่วนใหญ่ย่อมเทียบนางไม่ได้*

เวลานี้เอง ป่าจางก็ตะโกนมาจากด้านนอก “รีบออกมาทำงานกันได้แล้วนะ!”

ทุกคนสะดุ้งตกใจ รีบออกไป

“ตลาดสายตาไปเค่อ⁴เดียว พวกเจ้าก็แอบอยู่แล้ว ตามข้ามาให้หมด ไปช่วยในครัว!” ป่าจางสั่งให้ทั้งสี่คนไปที่ห้องครัว ชิวเจียงเดินรั้งท้าย เช่นเคย ป่าจางจ้องตาดูอยู่ข้างหน้า เห็นเช่นนี้ ชิวเจียงจึงรู้ว่าโอกาสดีที่จะได้หลบหนีหลุดลอยไปแล้ว

จวนที่ชีวเจียงอาศัยอยู่ เดิมเป็นทรัพย์สินของสกุลจี หนึ่งในสามตระกูลใหญ่ของแคว้นนี้... ก่อนที่ฉีอ่าวโหวจี้จึงจะสิ้นใจ ได้มอบทรัพย์สินของสกุลจีให้แก่เซวี่ไฉซึ่งเป็นข้ารับใช้ของเขา หลังจากปีหวังเจาอินล้มป่วย หวงโห้วเจียงเงินอู้อีกกว่าราชการแทน นางชื่นชมเซวี่ไฉยิ่งนัก จึงปล่อยเขาจากการเป็นทาส และแต่งตั้งให้เป็นอัครเสนาบดี เกิดเป็นเรื่องราวเล่าขานของอัครเสนาบดีเซวี่ไฉวัยแปดขวบขึ้นในที่สุด

ถูกแล้ว นายคนปัจจุบันของนางก็คืออัครเสนาบดีแห่งแคว้นนี้ ผู้มีอายุเพียงเก้าขวบในขณะนี้

นอกจากนี้ เขายังไม่ชอบสูงลิ้งกับใคร พุดน้อย ไร่เมตตาต่อบ่าวไพร่ทั้งตัวเขาเองก็ใช้ชีวิตอย่างอัตคัด เย่อหยิ่งทะนงตน ดูหมิ่นดูแคลนผู้อื่น

นี่คือบทสรุปอย่างเป็นทางการเอกฉันทที่บ่าวไพร่ในจวนพุดถึงเซวี่ไฉ พวกเขาต่างเห็นว่า หากเทียบกับจีอิงผู้สุภาพอ่อนโยนแล้ว สองคนนี้ต่างกันราว

⁴1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

ฟ้ากับดิน ก่อนหน้านี้ตอนที่เชวียไฉเพิ่งรับมอบจวนสกุลจีมา เขาก็ปลดบ่าวจำนวนหนึ่งไปแล้ว ส่วนบ่าวอีกกลุ่มที่ยังอยู่ต่อ หากมิใช่เพราะไม่มีที่ไป ก็เป็นเพราะยังยึดติดกับความรู้สึกมีเกียรติที่ได้ทำงานในจวนอัครเสนาบดี รู้สึกว่าเป็นงานที่มีหน้ามีตา จึงทนอยู่ที่นั่นต่อ ต่อมาเมื่อพบว่าค่าตอบแทนที่ได้รับต่างจากเมื่อก่อนโดยสิ้นเชิง คิดอยากจะไปจากจวนนี้ก็หมดหนทางเสียแล้ว ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ จึงได้แต่ต้องตอกชกหัวด้วยความเสียดาย

ยามนี้ในจวนมีบ่าวเหลืออยู่ทั้งหมดยี่สิบคน เป็นบ่าวชายเก้าคน บ่าวหญิงสิบเอ็ดคน บ่าวชายเก้าคนรับผิดชอบงานหนักที่ต้องใช้แรง ปกติไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในเขตเรือนชั้นใน ในจำนวนบ่าวหญิงรวมหัวหน้าแม่บ้านซุชซื่อ⁵ไว้ด้วย ทว่านางอายุมากแล้ว ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง เจ็บป่วยออก ๆ แอด ๆ เสมอ ที่นางอยู่ในจวนนี้จึงเหมือนเป็นการใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ที่นี้เสียมากกว่า ส่วนบ่าวที่มีฐานะรองลงมาก็คือแม่ครัวจาง ซอบยกตน ชมท่าน จึงไม่ได้ใจบ่าวคนอื่น ๆ แต่นางจงรักภักดีกับเชวียไฉอย่างยิ่ง ถึงขั้นติดดินสุนัข⁶ก็ว่าได้ ที่เหลือก็คือสาวใช้ทั้งเก้าคน นอกจากชีวเจียงที่มาใหม่แล้ว สาวใช้คนอื่น ๆ ล้วนเป็นบ่าวที่อยู่มาตั้งแต่สมัยจิฉิงยังมีชีวิต ทุกครั้งที่เอ่ยถึงคุณชายผู้ด่วนจากไปตั้งแต่ยังหนุ่ม ต่างก็กลืนน้ำตาไม่อยู่

ทว่านอกจากบาวยี่สิบคนนี้แล้ว ยังมีกลุ่มคนแปลกประหลาดอีกกลุ่มหนึ่ง

คนเหล่านั้นในยามปกติไม่เคยปรากฏตัวให้เห็น แต่เมื่อใดที่เกิดเรื่อง พวกเขาก็จะปรากฏตัวทันที อย่างเช่น มีวันหนึ่ง เครื่องหอมที่เสียบเสียบจุดไว้ในห้องหนังสือเกิดลุกไหม้ขึ้นมา เหล่าคนชุดดำพุ่งออกมาทันที พวกเขาช่วยกันดับไฟจนมอดด้วยความเร็วชนิดฟ้าร้องไม่ทันยกมือปิดหู ตอนนั้นเชวียไฉนั่งอยู่ที่โต๊ะหนังสือ เขาพลิกหนังสืออ่านต่อด้วยท่าที่นิ่งสงบราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

⁵ คำว่า “ซื่อ” หมายถึง สกุล โดยทั่วไปใช้ต่อท้ายแซ่ของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เป็นธรรมเนียมการเรียกสตรีที่ออกเรือน เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรีที่แต่งงานมาจากสกุลใด และบางครั้งจะมีการวางแซ่ของฝ่ายสามีไว้ด้านหน้าแซ่ของฝ่ายหญิงด้วย เพื่อระบุให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าสตรีผู้นั้นแต่งงานเข้าสู่สกุลใด

⁶ หมายถึง ประจบประแจง

มีแต่เซียงเซียงเท่านั้นที่ตกใจจนเสียขวัญ นับแต่นั้นมา ไม่ว่านางจะเข้าห้องน้ำหรืออาบน้ำ ก็จะมีหวาดระแวงตลอดเวลา กลัวว่าจะมีคนซุ่มดักแอบมองอยู่

ที่จริงแล้ว นางสำคัญตนผิดไป เพราะองค์รักษ์เงาเหล่านั้นจะคอยติดตามเซวียนไฉ่เท่านั้น เซวียนไฉ่อยู่ที่ใด พวกเขาก็อยู่ที่นั่น เรือนพักของสาวใช้ เซวียนไฉ่ไม่เคยเข้าไป พวกเขาย่อมไม่ไปที่นั่น

ชีวจิ๋เจียงมาอยู่ในจวนนี้ได้สามเดือนแล้ว เคยไปที่ห้องหนังสือเพียงครั้งเดียว เพราะครั้งนั้นเซียงเซียงเกิดปวดท้องกะทันหัน จึงให้นางไปฝนหมึกให้เซวียนไฉ่แทน ตอนนั้นเซวียนไฉ่ยังไม่กลับจวน บ้างจึงให้นางเตรียมพู่กันหมึก กระดาษ และแท่นฝนหมึกไว้ให้พร้อม บอกนางว่าท่านอัศวินเสนาบดีสั่งไว้ว่าจะกลับมาวาดภาพ งานเอาหน้าเช่นนี้บ้างทำได้ดีมากเสมอมา แต่กลับไม่เคยไปดูแลในลานเรือนด้านหลังซึ่งเซวียนไฉ่ไม่เคยย่างกรายเข้าไป แม้แต่น้อย ปล่อยให้รกเรื้ออยู่เช่นนั้น

ชีวจิ๋เจียงถอนหายใจพาลเตรียมพู่กันกับหมึกจนเรียบร้อย ขณะจะออกจากห้องหนังสือ เซวียนไฉ่ก็กลับมาพอดี

นางจึงได้แต่ก้มหน้ายืนหลบอยู่ข้างๆ ทำตัวราวกับเป็นของประดับเรือนชั้นหนึ่ง

ที่จริงแล้ว สิ่งที่น่างอนที่สุดคือการทำตัวเป็นของประดับเรือน นางไม่ต้องการเป็นจุดสนใจของผู้ใด หากเป็นคนธรรมดาทั่วไปย่อมไม่สังเกตว่าในห้องนั้นมีนางอยู่ด้วย

แต่แล้ววันนั้นก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้

เพราะหมึกที่นางเตรียมไว้เป็นเหตุ

เซวียนไฉ่หนึ่งลงที่โต๊ะ กระดาษปูไว้บนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว พู่กันหลายด้ามแขวนเรียงจากใหญ่ไปเล็กอย่างเป็นระเบียบบนราวแขวนแล้วเช่นกัน ในจานฝนหมึกทั้งสองก็มีหมึกที่ฝนไว้แล้วเรียบร้อย ทุกอย่างตรงตามคำสั่งที่ได้รับมา

แต่เขากลับหยิบพู่กันขึ้นมา ปาดปลายพู่กันบนจานฝนหมึกจากซ้ายไปขวา จากขวาไปซ้าย ทำที่ล้างเลอยู่ครู่หนึ่ง

ชั่วขณะนั้น หัวใจของชีวจิ๋เจียงพลันเต้นแรง ตระหนักได้ทันทีว่าตน

ทำบางสิ่งผิดพลาดไป

เซวียไฉ่เงยหน้าขึ้นมองนาง “เจ้าเป็นคนฝนหมึกหรือ”

“...เจ้าค่ะ”

“เพิ่งมาใหม่?”

“...เจ้าค่ะ”

เซวียไฉ่มองนาง แต่มิได้พูดอะไรอีก

ป้าจางก้าวเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าที่ยิ้มแป้น เดิมคิดจะมาเอาความดีความชอบจากเจ้านายหลังจากทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่พอเห็นบรรยากาศในห้องแปลกๆ จึงอดถามไม่ได้ “เกิด...เกิดอะไรขึ้นหรือเจ้าค่ะ ท่าน... ท่านอัครเสนาบดีมีสิ่งใดไม่พอใจหรือเจ้าค่ะ”

จู่ๆเซวียไฉ่ยกมูมปากยิ้ม

“เปล่า”

เขาก็มองหน้าลง จุ่มหมึกบนจานฝนหมึกด้านขวาแล้วเริ่มวาดภาพ หลังจากวาดพุทไธสน์ไปไม่กี่ครั้งก็ดูออกว่าเป็นภาพเรือนผมของหญิงสาว

ชีวจิ๋เจียงเห็นเพียงเท่านั้น ป้าจางก็บอกว่าหมดธุระของนางแล้ว ให้นำนางกลับไปได้ ชีวจิ๋เจียงค้อมกายถอยออกมา แต่นางกลับรู้สึกว้าวุ่นว้าวัวว้างเย็นชาของเซวียไฉ่จ้องมาที่นางตลอดเวลา จ้องจนนางเหงื่อซึมเต็มแผ่นหลัง กลับไปถึงเรือนพัก นางจึงถามเซียงเซียง “ปกติเจ้าฝนหมึกให้ท่านอัครเสนาบดีอย่างไรหรือ”

“ก็แค่ฝนๆไปตามปกตินั่นแหละ” เซียงเซียงทำหน้านิ่ง

ชีวจิ๋เจียงจึงต้องพูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น “ข้าเห็นในลั่นชั๊กมีหมึกหลายประเภท...”

“อ้อ หยิบอันไหนได้ก็ฝนอันนั้นนั่นแหละ”

“ไม่แยกความแตกต่างรึ”

“แยกความแตกต่างอะไร”

ชีวจิ๋เจียงรู้แล้วว่าปัญหาอยู่ที่ใด

ตอนที่นางเปิดลิ้นชักและเห็นว่าข้างในมีแท่งหมึกหลายประเภท ทั้งเป็นแท่งหมึกคุณภาพสูง คัดสรรไว้อย่างพิถีพิถันยิ่ง ประกอบกับเซวียไฉ่จะวาดภาพ แต่นางไม่รู้ว่าจะวาดภาพอะไร จึงเลือกแท่งหมึกเขมาน้ำมัน

และแท่งหมึกเขม่าไม้สนมาอย่างละแท่ง หมึกเขม่าน้ำมันทำมาจากเขม่าน้ำมัน
อง⁷ สีหมึกดำเงา ระดับความเข้มของหมึกที่ต่างกันจะทำให้เห็นรายละเอียด
เล็กๆอย่างชัดเจน จึงเหมาะสำหรับวาดภาพทิวทัศน์ขุนเขาสายน้ำ ส่วนหมึก
เขม่าไม้สนมีสีดำด้าน มักใช้สำหรับวาดขนสัตว์ปีกและเส้นผมของคน

นางคิดไม่ถึงว่าสาวใช้ในตระกูลบัณฑิตจะตกต่ำถึงขั้นไม่รู้อะไรเลย!
หากว่ากันตามเหตุผลแล้วไม่น่าจะเป็นไปได้ เมื่อครั้งที่คุณชายจื๋อยังมีชีวิต
อยู่ก็ได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นปราชญ์ผู้โดดเด่น ไม่เช่นนั้นลั่นชักในห้อง
หนังสือของเขาคงไม่มีพู่กัน หมึก กระดาษ และแท่นฝนหมึกครบชุดเช่นนี้

ชีวจี๋เจียงอดถามเซียงเซียงไม่ได้ “เจ้าทำงานที่จวนนี้นานเท่าไรแล้ว”

“ห้าหกปีได้แล้วกระมัง”

“รับใช้ที่ห้องหนังสือมาตลอดหรือ”

เซียงเซียงส่ายหน้า “ตอนที่ฉีอ้าวโหวยังมีชีวิตอยู่ มีพี่สาวอีกคนคอย
รับใช้อยู่ที่ห้องนั้น หลังจากที่ท่านอัครเสนาบดีรับมอบจวนแห่งนี้แล้ว พี่สาว
คนนั้นก็ออกจากจวนไปแต่งงาน ข้าจึงทำหน้าที่แทน”

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ “เช่นนั้นท่านอัครเสนาบดีไม่เคยตำหนิอะไรเจ้าเลย
หรือ”

เซียงเซียงเบิกตากว้าง “จะตำหนิอะไร”

“ไม่มีอะไร ข้าก็ถามไปอย่างนั้น” ชีวจี๋เจียงยิ้มกลบเกลื่อน ทว่าในใจ
กลับหวาดหวั่น นางรู้ว่าหากจะอยู่รอดปลอดภัยในฐานะสาวใช้คนหนึ่ง
จะต้องไม่แสดงอะไรออกมาให้คนจับผิดได้ ใครจะไปคาดคิดว่าสาวใช้แต่ละคน
ในจวนอัครเสนาบดีผู้ทรงเกียรติจะมีดีเลวปะปน ถึงขั้นแม้แต่เรื่องแยกแยะ
ชนิดหมึกก็ยังไม่รู้!

นับแต่นั้น นางก็ไม่กล้าอย่างกรายเข้าไปในห้องหนังสืออีก อยู่ให้ห่าง
จากเซวียนไฉ่ได้เท่าใดยิ่งดี คนผู้นี้เฉลียวฉลาดดุจปีศาจ เก่งกว่าเขาจะจับผิด
บางอย่างได้แล้ว เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น

รออีกหน่อยก็แล้วกัน ทนอีกสักปีครึ่งปี หากยังสืบข่าวอะไรไม่ได้

⁷ หรือต้นตุง (Vernicia fordii) ไม้ผลัดใบขนาดเล็กถึงกลาง น้ำมันได้จากการสกัดเมล็ด
ที่มีลักษณะคล้ายถั่วเปลือกแข็ง

ค่อยย้ายไปที่อื่น

ทว่าเวลานี้ ชิวเจียงซึ่งกำลังสับเบ็ดโป๊ก ๆ อยู่ในครวักลบพบว่า ไม่มีเวลาอีกแล้ว

เพราะคนผู้นั้น...มาแล้ว

เวลาเดียวกัน รถม้าสีดำปลอดคันหนึ่งค่อย ๆ เคลื่อนมาจอดที่หน้าประตูใหญ่ของจวนอัครเสนาบดีเซวีย

เซวียไฉ่เดินไปต้อนรับที่หน้าประตูด้วยตนเอง

ประตुरถม้าเปิดออก เซวียไฉ่ก้าวขึ้นไปบนรถม้า

รถม้าวิ่งผ่านประตูจวนเข้าไป มุ่งหน้าไปยังศาลาลู่หา

“อะไรนะ”

เซียงเซียงผู้ลอบมองอยู่ข้างประตูใหญ่ ตั้งหน้าตั้งตารอแขกผู้ทรงเกียรติเล่าเหตุการณ์ที่ตนเห็นให้ทุกคนฟัง พวกสาวใช้ต่างประหลาดใจ

“เขาไม่ลงจากรถม้า?”

“ไม่”

“จะเป็นไปได้อย่างไร นี่เป็นกฎที่ไม่ได้เขียนระบุไว้ แต่แขกทุกคนต้องลงจากรถม้าหรือรถม้าที่หน้าประตูจวนฉีฮั่วโหว่”

“ใช่แล้ว ๆ ข้าจำได้ว่าเมื่อครั้งที่หวงโฮ่วเสตังมา ก็เสด็จลงจากรถม้าที่หน้าประตูจวน แม้ตอนนั้นพระองค์ยังไม่ได้ขึ้นเป็นหวงโฮ่ว แต่ก็มิฐานะสูงส่งเป็นถึงซูเฟย⁸!”

“เพิงเสียวหยานี่เป็นคนอย่างไรกัน ถึงได้วางตัวใหญ่โตเช่นนั้น!”

“เขาเป็นเพียงสามัญชน ไม่มีตำแหน่งขุนนางสักหน่อย”

“เอ๋? เยียนหวังไม่ได้มอบบรรดาศักดิ์ให้เขาเลยหรือ”

“ไม่มี ได้ยินว่าอัครเสนาบดีเพิงไม่ยินยอม เขาบอกว่าในเมื่อตนเกษียณอายุจากราชการแล้ว ก็ต้องก้าวออกจากราชสำนักอย่างสะอาดหมดจดและไม่อนุญาตให้บุตรชายยุ่งเกี่ยวกับการเมือง”

⁸ ตำแหน่งสมณชั้นสูง

“เช่นนั้นเขาทำหยังหาอะไร!”

เซียงเซียงเห็นว่าทุกคนวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างดุเดือด จึงรีบปราม
“พวกเจ้าอย่าพูดเช่นนั้นเลย ลองคิดในทางกลับกันสิ ที่คุณชายเฟิงทำเช่นนี้ได้
ย่อมแสดงว่าเขามีดี! ขนาดเข้าประตูจวนอัครเสนาบดีของเราโดยไม่ต้องลง
จากรถม้าเลย”

ระหว่างที่สาวใช้กำลังวิพากษ์วิจารณ์กัน ชิวเจียงยกเบาะที่นั่งสูกแล้ว
ออกจากช่องหนึ่งมาใส่จาน

ป้าจางมองอยู่ข้างๆ นางกระแอมหนักๆ สองสามที ทุกคนจึงได้
สงบปากสงบคำ

“หากมีเวลาพูดจาไร้สาระเช่นนี้ มีสู้เอาเวลามาทำงานให้มากหน่อย!”
ป้าจางเอ็ด

ทุกคนชินเสียแล้ว ต่างขานรับอย่างซังกะตาย แล้วแยกย้ายกันไป

ป้าจางหันไปบอกชิวเจียง “อาชิวเอี้ย เจ้ากับหลิวชวีช่วยกันยกอาหาร
ไปตั้งโต๊ะเถอะ”

“หือ?” ชิวเจียงอึ้งัน

เหลียนเหลียนเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เหตุใดจึงไม่ให้ข้ายกไป”

“เอาไว้เจ้าหัดเก็บหน้าอกหน้าใจให้เป็นเสียก่อนค่อยว่ากัน” ป้าจางเอ่ย
เสียงเย็นชา “รีบไป อย่ามัวชักช้า”

หลิวชวีสาวใช้ชุดเขียวเหลือบมองเหลียนเหลียนผาดหนึ่งด้วยความ
สะใจ จากนั้นก็ยกตะกร้าสำหรับออกไป ชิวเจียงได้แต่ตามไปอย่างจวนใจ

จากห้องครัวไปยังศาลาลู่หว่า มีระเบียบทางเดินคดเคี้ยวและทิวทัศน์งดงาม
ชิวเจียงกวาดตามองรอบๆ พลังสงสัยว่าพวกองค์กรกังเงาของเซวียไฉ่
จะซ่อนตัวอยู่แถวนี้หรือไม่ นางยังมีโอกาสหนีไปตอนนี้หรือไม่ สุดท้าย
ก็พบว่าหมดหนทาง ไม่ได้ หนีไปตอนนี้ไม่ได้

ระเบียบคดเคี้ยวไม่ถึงร้อยจั้ง แต่สองข้างทางกลับเมืองครักษ์เงาชุมนุมอยู่
อย่างน้อยสิบสองคน น่าแปลก ปกติต่อให้เซวียไฉ่อยู่ที่จวน ก็ไม่ได้มี
องค์กรกังเงาประจำอยู่มากมายถึงเพียงนี้ หรือเป็นเพราะเฟิงเสียวหย่ามาที่นี่
จึงจัดกำลังคนเพิ่ม

ชีวจี๋งก้าวไปทีละก้าวอย่างระแวดระวัง

สุดทางเดินระเบียบนี้ ก็คือศาลาลู่ هوا

ด้านหน้าศาลาเต็มไปด้วยมวลงบุผา

สายลมโชยอ่อน จันทรส่องกระจ่าง ทอแสงไปยังดอกไม้ที่กำลัง
บานสะพรั่ง ช่างงดงามชวนมอง หลังจากปิดกวาดเช็ดถูทุกซอกทุกมุมแล้ว
ศาลาลู่ هواก็สะอาดสะอ้านไร้ฝุ่น

รถม้าสี่ด้ามจอดอยู่ที่นอกศาลา

ชีวจี๋งพลันหวาดหวั่น สายตามองไปยังตราสัญลักษณ์สีขาวยี่
ส่วนบนของล้อรถ...เป็นรูปกระเรียนมงกุฎแดงตัวหนึ่งกำลังใช้จะงอยปาก
ไ้แซ่ช่นด้วยเท้าทางเกียจคร้าน ดูสงบอ่อนโยน

บ่าวชายสองคนหอบแฮกๆ ระหว่างยกโต๊ะยาวจากโรงบุปผาออกมา
วางไว้ข้างรถม้า

หลิวชวี๋เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ “นี่...นี่ทำอะไรกันรึ”

บ่าวชายคนหนึ่งอธิบาย “ท่านอัครเสนาบดีบอกว่า งานเลี้ยงคินนี้
จะจัดในลานนี้แหละ”

“จัดงานเลี้ยงในลานรึ”

“อืม แะกยังมาไม่ครบ อีกประเดี๋ยวจ้่าสองคนค่อยยกอาหารขึ้นโต๊ะ”
พูดจบก็รีบกลับไปชนตั้ง

หลิวชวี๋หันไปหาชีวจี๋ง ชีวจี๋งก้มหน้า ผมนำม้ายาวปรกลงมา
บดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง ทำทางไม่ยอมยักให้ใครมายู่กับตน เดิมหลิวชวี๋
อยากชวนนางคุย แต่พอเห็นทำทางหมดอาลัยตายอยากของนางแล้วก็ล้้มเลิก
ความตั้งใจ

ขณะนั้นเองก็มีเสียงหยกประดับกระทบกันดังตึงๆ ไกลเข้ามาเรื่อย ๆ

หลิวชวี๋หันไปมอง เห็นบุรุษคนหนึ่งในชุดลายดอกสะดุดตากำลัง
โบกพัด เดินยั้มกรั้มมาตลอดทาง ทิวทัศน์สองข้างทาง แสงจันทร์สุกสว่าง
ก็ยังไม่ชวนมองเท่าบุรุษผู้นี้

“ได้เท่าฮว่าจื่อ!” หลิวชวี๋ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว ค้อมกายคารวะ
ชีวจี๋งเห็นดังนั้นจึงคารวะตามอยู่ข้างหลังนาง

บุรุษผู้นี้ก็คือบัณฑิตลำดับแปดแห่งโง่ร้อวยจี๋

โรงร่อยวจีคือคณะที่ปรึกษาของโอรสสวรรค์ ปัจจุบันอยู่ใต้บัญชา
หวงโหลว แม้จะไม่มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการ แต่สามารถให้คำปรึกษาในการ
ปกครองบ้านเมืองได้ ผู้คนจึงเคารพยำเกรง เดิมพวกเขามีทั้งหมดเจ็ดคน
แต่แต่ละคนจะมีฉายานามต่างกันไปตามสีเสื้อผ้าที่สวมใส่ หลังจากฮวาจื่อเข้ามา
ก็กลายเป็นบัณฑิตลำดับแปดที่พิเศษสุด

เนื่องจากเขาเป็นคนที่เชี่ยวชาญในแนวหน้าให้หวงโหลวโดยตรง
ทั้งเขายังเป็นบัณฑิตเพียงคนเดียวในแปดคนที่พักอยู่ในวังหลวง
อีกทั้งยังเป็นบัณฑิตแห่งโรงร่อยวจีที่พวกนางคุ้นเคยที่สุด
อัศวินบาติเชวียมีแขกมาเยือนน้อยมาก แต่ฮวาจื่อ นับเป็นแขกประจำ
ที่ยากจะมีสักคน

พอฮวาจื่อเห็นหลิวชวี่ก็ยกคิ้วหลิวตา แสดงท่าทางกรุ้มกรุ้ม เอ่ย
เสียงหวานหยดแทบทำให้คนขาดใจ “พี่หลิวชวี่ ไม่พบกันเสียนาน นับวัน
ก็ยิ่งงาม”

หลิวชวี่หน้าแดง “ได้เท่าใดโปรดอย่าเรียกข้าเช่นนี้ บ่าวกระดากยิ่งนัก”
ฮวาจื่อสูดจมูกพุดพิด “หอมจริง ในตะกร้ามีอะไรบ้าง”
ชีวเจียงยังไม่ทันตั้งตัว ฮวาจื่อก็คว้าตะกร้าล่ำรับไปจากมือนางเสียแล้ว
เขาสูดกลิ่นอาหารผ่านฝาตะกร้า หรีดตาพลางเอ่ย “อืม ให้ข้าลองหายดู...
ปลาหนึ่งน้ำใส เนื้อแพะเหมยแดง เป็ดหนึ่งสุราแปดสมบัติ ยังมี ยังมี...”

หลิวชวี่เฝ้มปากยิ้มพลางเอ่ย “ยังมีอีกอย่าง หากได้ทำหายถูก ต้อง
นับว่าได้เท่าร้ายกาจมาก!”

“ดูถูกข้ารี” ฮวาจื่อยัดตัวตรง นัยน์ตาแพรวพราวเย้ายวนอยู่ในที่
...ชีวเจียงคิด คนผู้นี้ช่างเสแสร้ง
อย่างเช่น ทั้งที่เขาเป็นคนเสียงใสกังวาน แต่กลับจงใจดัดเสียง พุด
เสียงอ่อนเสียงหวาน

อย่างเช่น ทั้งที่เขาเป็นบุรุษรูปงามแท้ๆ แต่กลับกริดนิ้วทำกิริยา
หยิบบ่อย

และอย่างเช่นเวลานี้ ทั้งที่ความจริงเขาไม่ได้จริงจังเลยสักนิด แต่
กลับหยอกเย้าสาวใช้ตามอำเภอใจ ทำให้พวกนางคิดว่าเขามีใจให้ หลงใหล
ได้ปลื้มในตัวเขา

สาวใช้ที่หลงเสน่ห์ดวงตาเขาอยู่ตรงหน้านี้คนหนึ่งแล้ว

แต่...

สิ่งเหล่านี้เกี่ยวอะไรกับข้าด้วยเล่า

ชีวจึงหลบตา ทำตัวเหมือนเป็นของประดับเรือนต่อไป

กลับกลายเป็นว่า สายตาของสาวจื่อเลื่อนมาที่นาง “อาหารจานสุดท้ายเกี่ยวข้องกับนาง”

ชีวจึงมุ่นคิ้วโดยไม่รู้ตัว

หลิวชวียิ้มหวานพรางถาม “เกี่ยวข้องอย่างไรเจ้าคะ”

สาวจื่อพลันขยับเข้าไปใกล้ชีวจึง กระซิบข้างหูนางอย่างหยอกเิน “หอมจริง”

ชีวจึงนิ่งไม่ขยับ แต่สีหน้าของหลิวชวีกลับเปลี่ยนไปเล็กน้อย

สาวจื่อยื่นมือไปที่หลังใบหูของชีวจึงพลันดีดนิ้ว ทันใดนั้นก็มียอดเบญจมาศขาวดอกหนึ่งปรากฏที่นิ้วของเขา เขาหนีบดอกไม้ชิ้นมาจรดที่ปลายจมูก สูดดมพลาญเอ่ย “กล้วยไม้วลันต์ เบญจมาศยามสารท หอมล้ำหาใดเทียม”

หลิวชวีถอนหายใจ เอ่ยอย่างกระแฉับกระฉود “ใต้เท้ายังไม่ได้ทายเลย ว่าอาหารจานสุดท้ายคืออะไร”

“ข้าจะทายละนะ” สาวจื่อยิ้มตาหยีพลาญเอ่ย “อาหารจานสุดท้ายก็คือเบญจมาศ เป้าอวี่น้ำปรงเบญจมาศใช่หรือไม่”

“ใช่เจ้าคะ! ใช่เจ้าคะ! ใต้เท้าจงกตัญญูเหลือเกิน กลืนอาหารปนเปกันหลายอย่าง แต่ท่านกลับแยกแยะได้อย่างแม่นยำ” หลิวชวีปรบมือ

สาวจื่อยื่นหน้าเข้าไปใกล้ชีวจึง “ได้ยินว่าเจ้าชื่ออาชีวจีใช่หรือไม่ เช่ชีว หรือว่าชื่อชีวละ”

เหิงอานฯ ผุดซึ่มบนหน้าผากของชีวจึง มือผอมบางกำแน่น

หลิวชวีแทรกตัวเข้าไประหว่างกลาง ยืนกันอยู่ตรงหน้าชีวจึงพลาญเอ่ย “ใต้เท้าเลิกหยอกนางเถิดเจ้าคะ นางเพิ่งมาใหม่ ไม่รู้ความ ไม่เคยเห็นโลกกว้าง”

“อย่างนั้นรี” สาวจื่อกวาดตามองชีวจึงตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า หัวเราะหึๆ แล้วเดินจากไป

ทันทีที่เขาจากไป ชิวเจียงจึงค่อยรู้สึกว่อากาศบริเวณนั้นปลอดโปร่งขึ้น
หลว่ชวี่จ้องนาง “ยืนบื้อเข้าไป ไม่มีตาเอาชะเลย เอาตะกร้าสำรับ
มาให้ข้า เจ้ากลับไปหิวมาใหม่!”

ไต้ยืนเช่นนั้น ชิวเจียงก็โล่งอก รีบส่งตะกร้าสำรับให้หลว่ชวี่ ขณะ
หันหลังเตรียมผลจากไป ก็ได้ยินเสียงฮว้าจ้องดั่งมาแต่ไกล “ชวี่เทียน⁹
คนนั้นนะ มานี้ซิ”

แกล้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วกัน! ชิวเจียงเดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง

“นี่ ข้าเรียกเจ้าอยู่นะ! ชิวจวี่ฮวา¹⁰...”

ไม่ได้ยิน ข้าไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น แล้วข้าก็ไม่ได้ซื้อชิวจวี่ฮวาด้วย!

ชิวเจียงรีบเดินไปข้างหน้าต่ออีกสองก้าว

ฮว้าจ้องลอกตา ตะโกนเรียก “แม่นางที่เดินลั่วๆ คนนั้นนะ หยุด
เดียนนี้”

ชิวเจียงชะงักฝีเท้า กำมืออย่างจนปัญญา แล้วคลายออก จากนั้น
จึงหันกลับ เดินก้มหน้ากลับไป

ค่อยๆ เดินที่ละก้าวไปยังเบื้องหน้าฮว้าจ้องและรถม้าแต่โดยดี

ตลอดทางที่เดินไปนั้น หัวใจนางเต้นโลดแทบจะถึงคอหอย

แต่ประตูรถม้ากลับไม่ได้เปิดออก และคนที่อยู่ข้างในก็ไม่ได้ชะงัก
หน้ามองออกมา

ฮว้าจ้องโยนเหรียญทองแดงให้นางพวงหนึ่ง

“ข้าถามท่านอัศวินเสนาบดีของพวกเจ้าแล้ว เขาไม่ได้เตรียมสุราไว้
ดั่งคาด งานเลี้ยงไร้สุรายังจะเรียกว่างานเลี้ยงได้หรือ เร็วเข้า ไปซื้อสุราตี
มาให้ข้าสองเหยือก!”

ชิวเจียงรีบรับเหรียญทองแดงพวงนั้นไว้ในอ้อมแขน หันหลังเดินจากไป
อย่างรวดเร็วราวกับถูกเสือวิ่งไล่

⁹ แปลว่า ฤดูสารท หรือฤดูใบไม้ร่วง

¹⁰ “จวี่ฮวา” แปลว่า ดอกเบญจมาศ

ชาวโจทหันกลับไปยังประตูรถม้าที่ปิดสนิทอยู่ “พวกเจ้าสองคนคิดจะนั่งอยู่ในรถม้าเช่นนี้ตลอดไป จะไม่ลงมาแล้วใช่ไหม”

“ย่อมมิใช่” เสียงเย็นชาของเซวียไฉ่ดังออกมาจากในรถม้า

สิ้นเสียงเขา สารธีสองคนก็ลงจากคานรถ เดินไปยังด้านข้างรถม้าคนละฝั่ง ต่างคนต่างปลดตะขอเหล็กหลายอันบนผนังรถออก จากนั้นก็ออกแรงดึงผนังรถทั้งสองด้านลง

ครืด ครืด

ผนังรถสองด้านซึ่งเดิมปิดสนิทจนอากาศไม่อาจแทรกผ่านถูกเลื่อนลงมา จากนั้นสารธิตั้งสองก็พับผนังรถ ทำให้ผนังรถครึ่งแผ่นหักลงจรดพื้นกลายเป็นขาข่ายชั่วคราวของผนังรถอีกครั้งแผ่น ด้วยวิธีนี้ ผนังรถม้าจึงถูกแปลงเป็นโตะสองข้างรถ คนในรถม้าก็สามารถกินอาหารบนโตะนี้ได้โดยไม่ต้องลงจากรถ

ชาวโจทมองดูด้วยความตื่นตาตื่นใจ พลางเอ่ยด้วยความทึ่ง “ได้ยินกิตติศัพท์มานานว่าเจ้าเป็นคนเกียจคร้านอันดับหนึ่งในใต้หล้า คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเกียจคร้านได้อย่างองอาจ หัวหาญ ทั้งยังมีระดับถึงเพียงนี้!”

เมื่อผนังสองด้านของรถม้าถูกดึงลงมา จึงทำให้ตัวรถม้ากลายเป็นโครงรถที่มิเพียงหลังคา ภายในโครงรถมีคนสองคนนั่งตรงข้ามกัน หนึ่งดำหนึ่งขาว หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็ก ตัดกันอย่างชัดเจน

เด็กที่สวมชุดขาวก็คือเซวียไฉ่

ตรงกลางตั้งนุ้มซึ่งปูด้วยพรมขนสัตว์สีดำล้วน วางโตะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งบนโตะมีชาเพิ่งเดือดบ้านหนึ่ง เซวียไฉ่ยกบ้านชาขึ้นมา รินชาใส่ถ้วยซึ่งวางอยู่ข้างๆ

บ้านชาหัวแพะหูหิ้วสูง¹¹ แกะจากหยกมันแพะ เมื่ออยู่ในมือเซวียไฉ่ก็ทอประกายงดงาม น้ำชามีสีเขียวดจฤตวุสันต์ เมื่อรินลงในถ้วยหยกสลักลายสามสหายแห่งเหมันต์¹² ลายดอกกล้วยไม้ที่อยู่บนนั้นก็ดูราวกับกำลัง

¹¹ เครื่องหยกล้ำค่าสมัยราชวงศ์ซิง เป็นกาน้ำชาที่ทำจากหยกขาว รูปทรงกลมแบนคล้ายผลพิททอง มีปลายพวยเป็นรูปหัวแพะ และมีหูหิ้วโลหะทรงสูงสามขา

¹² หมายถึง ต้นไม้สามชนิดที่เป็นสัญลักษณ์ของฤดูหนาว ได้แก่ ต้นสน ต้นไผ่ และต้นเหมย

ผลิบาน

ฮวาจือตาลูกวาว “ป้านชาติ ถ้วยชาติ! เร็ว ขอข้าชิมสักถ้วย” ขณะจะก้าวเข้าไป เหวียไฉ่ก็เหลือบมองเขาด้วยสายตาเย็นชา “เจ้าจะดื่มสุรามิใช่หรือ”

“สุราก็จะดื่ม ซากก็ต้องลอง” ฮวาจือยื่นมือจะไปฉวยมา ขณะที่ปลายนิ้วกำลังจะแตะถ้วย ถ้วยกลับเลื่อนไปบนโต๊ะหนึ่งชื่อ¹³ เข้าไปอยู่ในมือของใครอีกคนพอดี

คนผู้นั้นเอ่ย “สุราเป็นของท่าน ซาเป็นของข้า” พูดจบก็ยิ้ม

คนผู้นั้นนั่งพับเข่าหลังตรงอยู่บนตั่งนุ่ม พรหมสีดำนั่งกับผมยาวของเขาแทบกลืนเป็นหนึ่งเดียว แต่ผิวของเขาขาวมาก ขาวเสียจนเจือสีฟ้าจางๆ บ่งบอกถึงสุขภาพที่อ่อนแอประบาง

ลำตัวของเขาดังตรง อาจพูดได้ว่าตั้งตรงจนเกินไป แต่สีหน้าท่าทีของเขากลับดูผ่อนคลายสบายใจ ทั้งยังยิ้มอย่างอบอุ่นอ่อนโยน

ฮวาจือมองประเมินคนผู้นี้ พลางถามเหวียไฉ่ “เขาเองหรือ”

“อืม”

ฮวาจือพูดด้วยความชื่นชม “ในชีวิตข้าเคยเห็นนุชรูปร่างมามากมาย เจ้าเป็นคนเดียวที่เทียบข้าได้”

“พริต!” หลิวชวีซึ่งอยู่ด้านข้างหลุดหัวเราะออกมาอย่างผิดที่ผิดเวลา นางรีบปิดปาก อับอายจนหน้าแดง

คนผู้นั้นไม่ใส่ใจ เอ่ยเสียงเรียบ “ขอบคุณองค์ชายสามที่ชม”

ขณะที่หลิวชวีกำลังงุนงง องค์ชายสามที่ใดกัน นั่นได้ทำฮวาจือมิไฉร์เหวียไฉ่ก็หันมาสั่ง “หลิวชวี ไปดูซิว่าได้สุรามาหรือยัง”

“เจ้าคะ” แม้จะอยากรู้เต็มประดา แต่หลิวชวีรู้ดีว่าท่านอัครเสนาบตีกำลังจะหารือกับแขกผู้ทรงเกียรติ จึงรีบค้อมกายถอยออกไป

รองนางคล้อยหลังไปแล้ว สีหน้าของฮวาจือก็เปลี่ยนไปทันที เขาเก็บรอยยิ้ม มองคนผู้นั้นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “เกิดอะไรขึ้น ถึงกับทำให้เจ้าดันดันเดินทางมาเป็นพันหลี่ถึงแค่วันนี้!”

¹³ 1 ชื่อ เท่ากับประมาณ 1 ฟุต

บุรุษผู้นั้นยิ้มน้อยๆ “ท่านเดาดู”

“เยียนหวังตายรี”

เซวียไฉ่กระแอมที่หนึ่ง

ฮวาจื่อเหลือบมองเซวียไฉ่ “ทำไม หรือเจ้ามิได้คาดหวังเช่นนั้น”

เซวียไฉ่เอ่ยเสียงเย็นชา “ข้าเปล่า”

“น้อยๆ น้อยเถอะ หากเยียนหวังสวรรคตในยามนี้ หวงโสภาก็จะเริ่มเปิดศึก ตีชิงตามไฟ หล่อเลี้ยงบ้านเมืองด้วยการทำสงคราม เช่นนี้ไม่เพียงแก้ปัญหาความยากจน ยังสงบความขัดแย้งภายในได้ ทำหนึ่งอย่างได้ประโยชน์ถึงสอง นับเป็นเรื่องดียิ่ง!”

เฟิงเสียวหย่า “เสียดายที่พวกท่านต้องผิดหวัง เยียนหวังทรงมีพระพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ดี ไม่เคยแม้กระทั่งไอหรือเป็นหวัด เกรงว่าพวกท่านคงต้องรอไปอีกเจ็ดแปดสิบปี”

ฮวาจื่อเบิกตากว้าง “หากไม่ใช่เขา เช่นนั้นคงเป็นพ่อเจ้าที่ตาย”

เซวียไฉ่ระอาจนคร้านจะกระแอม

เฟิงเสียวหย่าเงยบไปครู่หนึ่ง แล้วตอบ “บิดาลิ้นบุญแล้วจริงๆ เมื่อสามปีก่อน”

“เสียใจด้วย...เช่นนั้นสิ้นบุญด้วยเหตุใดหรือ” ฮวาจื่อแงงยั้งนัก “คนเช่นเจ้า หากมิใช่เรื่องใหญ่อย่างเจ้าแคว้นตาย หรือบิดาตาย จะมีเหตุด่วนอันใดถึงขั้นต้องเร่งเดินทางไกลมาพบเซวียไฉ่”

“อันที่จริง...” เฟิงเสียวหย่าเอ่ยซ้ำๆ ราวกับต้องกลั่นกรองทุกถ้อยคำ ก่อนเอ่ยออกมา “การมาพบเซวียไฉ่เป็นเรื่องรอง ที่ข้าเดินทางมาครั้งนี้ จุดประสงค์หลักคือเพื่อพบท่าน”

“พบข้า?” ฮวาจื่อประหลาดใจ

“อืม” เฟิงเสียวหย่าพยักหน้า มองฮวาจื่อพลางเอ่ยซ้ำๆ “มีเรื่องหนึ่ง ที่ข้าต้องการขอความเห็นจากท่าน”

“อะไรนะ”

“ข้าต้องการแคว้นเจิง”

สีหน้าของฮวาจื่อพลันตะลึงงัน เขาแคะหูหลายที หันไปหาเซวียไฉ่ “ข้าฟังผิดไปหรือไม่ ดูเหมือนข้าจะได้ยินสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ”

“เจ้าไม่ได้ฟังผิด” สีหน้าของเซวียไฉ่เรียบเฉย ดูไม่ออกว่าเขาอยู่ในอารมณ์ใด “ฟังเสียวยาต้องการแคว้นเฉิง”

ฟังเสียวยาอึ้ง สายตาจืดจ่อ เอ่ยกับฮวาจื่อ “ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงมาเพื่อขอความเห็นจากท่านก่อน อดีตองค์ชายสาม...แห่งแคว้นเฉิง”

ฮวาจื่อมิใช่ฮวาจื่อ

ก่อนที่เขาจะเป็นฮวาจื่อ เขาคือองค์ชาย

อี่เพย...องค์ชายสามแคว้นเฉิง หนึ่งในสี่แคว้นแห่งใต้หุบ

สองปีก่อน เขาพ่ายแพ้แก่ฮู่ซู่ผู้เป็นน้องสาวในศึกชิงบัลลังก์ นับจากนั้น เขาก็หนีออกจากแคว้นเฉิงซึ่งเป็นแผ่นดินเกิด ปิดบังชื่อแซ่หลบอยู่ในแคว้นปี้ในฐานะที่ปรึกษาเล็กๆ ในราชสำนักของหวงโหล่วเจียงเฉินอวี่

จวบจนบัดนี้ ฮู่ซู่ยังคงส่งคนตามล่าเขาไปทั่ว

ด้วยเหตุนี้ ตัวตนของเขาในแคว้นปี้จึงเป็นความลับสุดยอด ทั้งยังเป็นเผือกซ่อนด้วย

เซวียไฉ่รับเผือกซ่อนนี้ไว้ ค่อยๆ ตุนมัน เพื่อเตรียมไว้ใช้งานในยามจำเป็นได้ทันที

อี่เพยเองก็รู้ดีแก่ใจว่าแคว้นปี้รับเขาไว้ด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ แต่ก็ไม่มีหนทางอื่น ได้แต่อยู่ต่อไปวันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า

จนผ่านไปได้สองปีแล้ว

บัดนี้มีคนผู้หนึ่งมาบอกเขาว่าต้องการแคว้นเฉิง

หากคนผู้นี้เป็นคนอื่น อี่เพยย่อมคิดว่าเขาสติฟั่นเฟือน แต่เพราะคนผู้นี้คือฟังเสียวยา ทั้งยังมีเซวียไฉ่หนึ่งอยู่ด้วย ช่วงขณะนั้นเขาก็ตระหนักได้ทันทีว่า การเดินทางมาครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น ส่วนเขา ไม่รู้ว่าเป็นเคราะห์ดีหรือร้ายที่ต้องกลายเป็นหมากตัวหนึ่งบนกระดานนี้

อี่เพยจึงฟังฟังเสียวยาเสียบๆ อยู่นาน จากนั้นก็อึ้ง อึ้งอย่างเย้ยหยัน และมีเล่ห์กระเท่ห์ “เจ้าคิดจะได้มาด้วยวิธีใด แม้ราษฎรแคว้นเฉิงจะโอดแต่ตัว สมองไม่ตื่นัก ทว่าพวกเขาไม่มีวันยอมให้คนต่างแดนมาเป็นเจ้าแคว้นของตนได้ง่ายๆ แน่ นอกเสียจากว่า...เจ้าจะแต่งงานกับฮู่ซู่ เป็นสาวมีของเฉิงหวัง”

“อืม”

อี่เพยทรุดลงกับพื้น ผ่านไปครู่ใหญ่จึงลุกขึ้นมาด้วยสีหน้าตื่นตกใจ

“เจ้าว่าอะไรนะ”

เซวียไฉ่ยื่นจดหมายฉบับหนึ่งให้เขา

ภายในห่อแพรต่วน มีจดหมายปักลายงูสีเงินฝีมือประณีต เพียงเห็นก็รู้ว่าเป็นสารที่ส่งมาจากวังหลวงแคว้นเจิง อี้เพยเปิดออกอ่าน ภายในมีข้อความเพียงสามประโยค...

“เจิงหวังทรงเจริญวัย ถึงกาลสมพรและอภิเษกสมรส

สมบัติแห่งแคว้น จักร่วมแบ่งปันกับคู่ครอง

วันที่เก้าเดือนเก้า ขอเชิญคุณชายฉื่อหลี่¹⁴ มาเยือนแคว้นเจิง ร่วมหารือ ณ พระราชวังกุยหยวน”

อี้เพยมุ่นคิ้ว ผ่านไปนานกว่าจะเงยหน้าขึ้นมองเฟิงเสี่ยวหย่าด้วยสายตาแปลกๆ พลงเอ่ย “พ่อน้องเขย เจ้าต้องการให้ข้าช่วยเช่นไร”

เดิมเขาจงใจหยอกเล่น แต่เฟิงเสี่ยวหย่ากลับเอ่ยอย่างจริงจัง “ผู้ที่ จะเข้ารับการคัดเลือกมีทั้งหมดแปดคน ในจำนวนนี้ ข้าคนมาจากห้าตระกูลใหญ่ แคว้นเจิง ตัวแทนจากแคว้นเยียนคือข้า ตัวแทนจากแคว้นอี้คือหูจิวเซียน...”

“ข้าก่อน!” อี้เพยตัดบท “หูจิวเซียนรี คหบดีอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า คนนั้นนะรี”

“ถูกต้อง”

“เขาอายุเกือบห้าสิบแล้วมิใช่หรือ”

เฟิงเสี่ยวหย่าตอบ “ข้าเองก็มีพู่เหรินสิบเอ็ดคน”

ก็...จริง...นะ!

อี้เพยทอดถอนใจ ข้าประเมินความสามารถในการเปิดรับคนของอี้ชู่ ต่ำเกินไปจริง ๆ หญิงเช่นนาง ขอเพียงได้ชายที่เป็นประโยชน์ต่อตน ไม่ว่าชายผู้นั้นจะมีสถานะเช่นไร ล้วนเอามาขึ้นเตียงใช้ประโยชน์ได้ทั้งสิ้น กับแค่อายุห้าสิบจะเป็นไร แค่มิพู่เหรินอยู่แล้วสิบเอ็ดคนจะเป็นไร...

แต่พอเฟิงเสี่ยวหย่าเอ่ยถึงผู้ที่ จะเข้ารับการคัดเลือกคนสุดท้าย อี้เพย

¹⁴ หมายถึง นกกระเรียนมงกุฎแดง

ก็ต้องตะลึงงัน

เพราะคนผู้นั้นคือ...

เขวียไฉนเงยหน้าขึ้น เอ่ยด้วยท่าที่สงบนิ่ง “ตัวแทนจากแคว้นบี้คือข้า”

ชีวเจียงกุมพวงเหรีญทองแดงไว้แนบอกพลงสาวเท้าไปอย่างรวดเร็ว หวังจะให้ตนเดินออกจากจวนไปได้อย่างราบรื่น ขอเพียงออกจากจวนนี้ไปได้ นางก็จะปลอดภัย

อี่เพยมอบโอกาสที่ดีมากให้นาง

ทว่าขณะที่ประตูใหญ่ของจวนอยู่ห่างออกไปเพียงสามฉื่อ นางกำลังจะก้าวพ้นประตูจวนออกไปแล้ว จู่ๆ บ้างางก็โผล่มา และเรียกนางไว้...

“จะไปที่ไหนได้”

ชีวเจียงจำต้องหยุด ตอบไปตามชื่อ “ไปซื้อสุราให้ได้เท่าสาวจื่อเจ้าค่ะ...”

“ข้ารู้ว่าเขาให้เจ้าไปซื้อสุรา แต่ที่ข้าถามคือ เจ้ารู้หรือว่าจะไปซื้อที่ไหน”

ชีวเจียงอึ้งไป

บ้างางเดินเข้ามาหานาง คิ้วพวงเหรีญทองแดงไปจากมือนาง ค่ะเน น้ำหนักแล้วยิ้มแฉ่ง

“ข้ารู้ว่าที่ใดมีสุราขาย มากับข้า” บ้างางหันหลังเดินนำทางไป ชิวเจียงมองประตูใหญ่ซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงสามฉื่อ ตัดสินใจสู้ยิบตา แต่ขณะกำลังรวบรวมความกล้าเตรียมพุ่งไปที่ประตู นางก็เห็นทหารสวมชุดเกราะเงินกลุ่มหนึ่ง

นางรีบหันกลับไปทางเดิม เดินตามหลังบ้างางไป

บ้างางไม่ได้สังเกตเห็นท่าทีเล็กๆ น้อยๆ ของชีวเจียง นางนำทางไปพลงเอ่ย “เจ้านี้โชคดียิ่งจริงๆ เผอิญวันนี้หลานชายข้าที่เป็นพ่อค้าเร่มาส่งเครื่องหอมที่จวน ในตู้สินค้าของเขามีสุร่ายู่พอดี เป็นสุราดีด้วยนะ คุ่มค่าอัฐิได้เท่าสาวจื่อแน่นอน!”

ชีวเจียงขานรับอย่างส่งๆ แต่ในใจเสียดายโอกาสยิ่งนัก ออดหันกลับไปมองไม่ได้

บ้างางหันมา มองตามชีวเจียงไปยังนอกประตูจวน “อ้อ เจ้าเห็นแล้ว

ใช่หรือไม่ ได้ยินว่าคนพวกนั้นคือกองอารักขาหญิงที่ติดตามคุณชายเฟิง
ไม่ว่าเขาจะไปไหน แม่นางเกราะเงินสามสิบสามคนนี้ก็ติดตามไปที่นั่น
ด้วย ทุกคนงามปานหยกปานบุปผา คุณชายเฟิงท่านนี้ ช่างรู้จักเสพลุช
เสียจริงๆ”

ชีวจี๋เจียงยิ้มขึ้น

นางย้อมรู้ดี แม่นางเหล่านี้มีชื่อเหมือนกันทั้งหมด พวกนางถูกเรียกว่า
“เฟิงเจิง”¹⁵

ความหมายก็คือ “ว่าว” ที่ “เฟิง” เสียวหย่าคอยควบคุมอยู่

ไม่ว่าเฟิงเสียวหย่าจะอยู่ที่ใด เฟิงเจิงก็จะอยู่ที่นั่น

แม้พวกนางจะอายุน้อย แต่ทุกคนล้วนมีวรยุทธ์สูง ยามปกติจะ
ทำหน้าที่คุ้มกันเฟิงเสียวหย่า

จะว่าไปเฟิงเสียวหย่าก็เป็นคนประหลาด อย่างเช่นการที่เขามีผู้ติดตาม
เป็นแม่นางมากมาย แต่คนที่คอยดูแลรับใช้ในชีวิตประจำวันของเขาจริงๆ
กลับเป็นสาวธิดาสองคนของเขา...คนหนึ่งชื่อเมิ่งบูหลี่ อีกคนชื่อเจียวบูชี่¹⁶

พวกเขาปรนนิบัติอาบนำ หวีผม สวมเสื้อผ้า บังคับรถม้า...ทำทุกอย่าง
ที่ควรเป็นหน้าที่ของสาวใช้ให้เฟิงเสียวหย่า เรียกได้ว่าเฟิงเสียวหย่าไม่ต้อง
ขยับนิ้วมือแม่เพียงนิ้วเดียว

ช่างเกียจคร้านไม่มีใครเกิน!

ชีวจี๋เจียงนึกเสียดสีอยู่ในใจ พลางเดินตามป่าจางไปยังลานด้านหลัง
มีพ่อค้าเร่คนหนึ่งรออยู่ที่นั่นแล้ว พอเห็นพวกนางสองคน เขาก็รีบเดินเข้า
มาหา “ท่านอา เป็นอย่างไรบ้าง”

“สุราล่ะ”

“อยู่ที่นี่” พ่อค้าเร่เปิดชั้นวางสินค้า ช่างในมีสุราสองเหยือกจริงๆ
“ท่านอาวางใจได้ ล้วนเป็นสุราดีทั้งสิ้น ถ้าซื้อข้างนอกอย่างน้อยต้องร้อยห้าสิบ
เหวิน¹⁷ แต่ข้าคิดท่านแค่แปดสิบเหวินก็พอ” พ่อค้าเร่ลูกลูจอย่นเหยือกสุรา

¹⁵ แปลว่า ว่าว

¹⁶ ชื่อ “บูหลี่” กับ “บูชี่” เมื่อนำมารวมกันจะมีความหมายว่า ไม่ทอดทิ้งกัน

¹⁷ หน่วยเงินจินโบราณ 1,000 เหวิน (อีแปะ) เท่ากับ 1 กัวน (พวง) 1 กัวน เท่ากับ

1 ตำลึงเงิน

ให้นาง ป้าจางพยักพืดให้เขาส่งให้ชีวเจียง แต่ชีวเจียงกลับไม่ยอมรับไว้
ป้าจางแปลกใจ “เป็นอะไรไป”

ชีวเจียงกัดริมฝีปาก “ป้าจาง สุรานี้...ใช้ไม่ได้...”

ป้าจางยังไม่ทันพูดอะไร พ่อค้าเร่ก็โวยวายทันที “นางหนูนี้พูดจาอะไร
ของเจ้า เหตุใดจึงบอกว่าสุราข้าใช้ไม่ได้ สุราข้าจะใช้ไม่ได้ได้อย่างไร นี่สุรา
ใบไผ่เขียวที่บ่มสิบปีเชียวนะ! ลังเข้ามาเป็นพิเศษจากแคว้นอี้ที่เลื่องชื่อเรื่อง
สุรา!”

ชีวเจียงส่ายหน้า “ไม่...ไม่ใช่...”

สีหน้าของป้าจางเริ่มไม่พอใจ “หมายความว่าอย่างไร”

ชีวเจียงมองป้าจางอย่างขลาดกลัว “ได้...ได้ทำสาวจื่อให้เงินมา
หนึ่งร้อยเหวิน”

“แล้วอย่างไร”

“งานเลี้ยงที่ท่านอัศวรเสนาบดีจัด ไม่...ไม่ได้เตรียมสุรา หมายความว่า
มีเพียงได้ทำสาวจื่อคนเดียวที่ดื่ม”

“เจ้าจะพูดอะไรกันแน่”

“พวกตงเอ๋อร์เคยบอกข้าว่า ได้ทำสาวจื่อเป็นคนจู้จู้จุกจิกมาก ในเมื่อ
เขาให้เงินมาหนึ่งร้อยเหวิน ย่อมหมายความว่า เขาต้องการสุราชั้นดีที่มีราคา
หนึ่งร้อยเหวิน”

พ่อค้าเร่เอ่ยอย่างไม่พอใจ “เจ้าหมายความว่าสุราสองเหยือกของข้า
ราคาไม่ถึงหนึ่งร้อยเหวินอย่างนั้นรึ ท่านอา นี่ข้าเห็นแก่ท่านหรือกะนะ จึงคิด
ราคาเพียงแปดสิบเหวิน! หากเป็นคนอื่น...”

“ข้ารู้ ข้ารู้ เจ้าใจเย็นก่อน...” ป้าจางหันไปดูชีวเจียง “มัวรีรออะไรละ
รีบเอาเงินให้เขาสิ แล้วนำสุรากลับไปให้แขก ชักช้าประเดี๋ยวแขกจะว่าเอาได้!”

“หากข้านำสุราสองเหยือกนี้กลับไป จะถูกตำหนิหนักยิ่งกว่า...”

ชีวเจียงยืนกราน

ป้าจางอ้าปากค้าง เป็นครั้งแรกที่นางเห็นความดื้อรั้นของชีวเจียง
“เจ้า...รู้ตัวหรือไม่ว่ากำลังพูดอะไร”

ชีวเจียงยื่นมือไปรับสุรามาเหยือกหนึ่ง เขย่งสามครั้ง แล้วเปิดจุก
ออก เห็นฟองลอยฟุดอยู่บนผิวสุราในเหยือก จากนั้นฟองก็หายไปอย่าง

รวดเร็ว

ชีวเจียงเทศราลงพื้น

ของเหลวสีเหลืองอำพันไหลนองเต็มพื้นศิลาคราม

สีหน้าของพ่อค้าเร่กับป่าจางเปลี่ยนไปทันที

ไม่รอให้ป่าจางระเบิดโทะสะ ชิวเจียงก็ซิงเอ่ย “ป่าจาง ท่านดู สุรา
ใบไผ่เขียวควรมีสีทองอมเขียวมรกต ใส่ไว้ตะกอน ทั้งฟองสุรายังต้องคง
อยู่นาน จึงจะเป็นสุราคุณภาพดี แต่สุราเหยือกนี้ นอกจากฟองจะหายไป
อย่างรวดเร็วแล้ว ยังมีตะกอนอยู่เยอะมาก ข้าไม่ต้องดื่มก็รู้ว่าเป็นสุรา
ด้อยคุณภาพ หากเอาไปให้ได้ทำฮวาจื่อดื่ม เขาย่อมรู้ว่ามันเป็นสุราเลว ลำพัง
ข้าถูกลงโทษนั้นไม่เป็นไร แต่หากทำให้ชื่อเสียงของจวนท่านอักรเสนาบด
เสื่อมเสีย ย่อมเป็นเรื่องใหญ่”

ป่าจางขยับปากจะพูด ท่าที่กระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง

ชีวเจียงถอนใจแล้วเอ่ย “มิสู้เอาเช่นนี้ รมกวนพี่ชายท่านนี้ช่วยออก
ไปซื้อสุราชั้นดีมาสองเหยือก เงินหนึ่งร้อยเหวินนี้ให้เขาไปทั้งหมด ข้าไม่ขอไว้
แม้แต่อัฐเดียว ซื้อสุราได้น้อยหน่อยไม่เป็นไร แต่ต้องเป็นสุราที่สมราคา”

“ก็...มีแต่ต้องทำเช่นนั้นละ! เจ้ายังไม่รีบไปอีก?” ป่าจางเตะพ่อค้าเร่
ทีหนึ่ง

“ได้ๆๆ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้” พ่อค้าเร่ว่าพลางรับเงินจากชีวเจียง จากนั้น
ก็วิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

ป่าจางมองชีวเจียงอย่างประหม่น พลังเอ่ยซ้ำๆ “สาวใช้อย่างเจ้านี้
รู้เยอะจริงนะ แยกแยะสุราดีสุราเลวออกเสียด้วย”

“แม่ของบ่าวบ่มสุราเป็น ได้ชิมซับบ้างจากนาง จึงรู้เรื่องพวกนี้...”

“รู้มากก็ไม่มีประโยชน์ คนเป็นบาวนะ สิ่งสำคัญที่สุดคือ ต้องรู้ว่า
อะไรควรพูด อะไรไม่ควรพูด อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ...” ป่าจางหรีดตา
อย่างมีนัย

ชีวเจียงรีบตอบ “บาวทราบดีเจ้าค่ะ! วันนี้พี่ชายท่านนี้ช่วยไปซื้อสุรา
ให้บาว นับเป็นบุญคุณยิ่งใหญ่ล้นฟ้า บาวจะจดจำไว้”

ป่าจางยิ้มน้อยๆ “อืม นับว่าเจ้าเป็นคนฉลาด”

“ดูเหมือนข้าจะได้ยินเรื่องที่น่ายกย่องมาก...” อีเพยตกตะลึง มองเขวียไปอย่างอึ้งงัน

เขวียไฉรินซาให้ตนเอง ใบหน้าขาวหมดจดมิได้แสดงอารมณ์มากนัก
เฟิงเสี่ยวหย่ายิ้มน้อยๆ พลังเอ่ย “ท่านได้ยินไม่ผิด ตัวแทนที่จะ
เข้ารับการคัดเลือกจากแคว้นนี้คือเขาจริง ๆ”

อีเพยตอบโต้ะ “เดรัจฉาน! แม้แต่เด็กอายุเก้าขวบก็ยังไม่วุ่น!”

ดูเหมือนเขวียไฉจะคิดอะไรขึ้นได้ คิ้วของเขาขมวดเล็กน้อย

อีเพย “เจ้าไม่มีทางไปแน่นอน!”

“อืม” เขวียไฉพยักหน้า “ดังนั้นเจ้าไปแทนข้า”

“หา?” อีเพยตะลึงงัน

เขวียไฉเอ่ยอย่างจริงจัง “เจ้าจากบ้านเกิดมาสองปี ไม่คิดจะกลับไป
ดูหน่อยหรือ”

อีเพยดวงตาเป็นประกาย พลันเข้าใจ “ไม่ต้องอ้อมค้อมแล้ว พวกเจ้า
จะทำอะไร คิดจะให้ข้าทำอะไร ว่ามาตามตรงเถอะ”

“องค์ชายสามเป็นคนตรงไปตรงมาดังคาด” เฟิงเสี่ยวหย่าส่งสายตา
ให้ผู้ติดตาม เมืองบูหลี่ผู้เฒ่าขริ่มลั่งพัดเล่มหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ โยนให้
อีเพย

อีเพยรับไว้ คล้อออกดู ภาพบนพัดเป็นภาพแผนที่...แผนที่แคว้นเฉิง
สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย “นี่หมายความว่าอย่างไร”

“หมายความว่า หากท่านช่วยให้ข้าแต่งงานกับอีซูได้ หลังจากข้าได้
แคว้นเฉิงแล้ว พื้นที่ส่วนสีแดงบนแผนที่จะเป็นของท่านทั้งหมด”

ภาพแผนที่เหมือนงูตัวยาว แคว้นเฉิงเดิมเป็นเกาะกลางทะเลซึ่งมี
พื้นที่เล็กอยู่แล้ว ตอนนี้ถูกแบ่งเป็นสองส่วนด้วยหมึกแดง โดยใช้หลววน
เมืองหลวงของแคว้นเป็นเส้นแบ่ง พื้นที่ตอนล่างซึ่งครอบคลุมสามสิบหก
เมืองสิบสองมณฑลถูกรวมอยู่ในเขตพื้นที่สีแดงทั้งหมด

อีเพยมองดูพื้นที่ครึ่งหนึ่งที่เป็นสีแดงสดพลาเงไตรตรอง

เฟิงเสี่ยวหย่าเอ่ยเสียงเนิบ “ครั้งนั้นอีซูใช้วิธีสกปรกจับตัวพระบิดา
ของท่าน สังหารพี่ชายสองคนของท่าน ช่วงชิงบัลลังก์ไป ทั้งยังทำให้ท่าน
ต้องระหกระเหิน ไม่อาจกลับบ้านเกิดเมืองนอน...ไม่ว่าเป็นใครย่อมไม่ยินยอม

ทั้งสิ้น นำเสียดาย ท่านไร้กำลัง ไร้ทรัพย์สิน อีและเขียนต่างแสดงท่าทีชัดเจนว่าจะไม่ช่วยเหลือท่าน แม้เวลานี้ท่านจะพำนักอยู่ในแคว้นนี้ แต่ก็เพียงการใช้ชีวิตไปวันๆ หากคิดจะชิงบัลลังก์คืน ย่อมยากเหมือนทะยานขึ้นฟ้า ฉะนั้นย่อมมิใช่เรื่องเสียหายหากท่านจะลองพิจารณาข้อเสนอของข้า”

อีย่พุดูแผนที่ ท่าทางเคร่งขรึมอย่างยิ่งยามที่รอยยิ้มหายไปจากใบหน้า ชูปอม

“แม่หู่จิวเขียนจะรำรวย แต่ก็อายุมากแล้ว หัวตระกูลใหญ่แคว้นเจิงฟอนพะเพียงใด ท่านย่อมรู้ดีกว่าข้า ส่วนอัครเสนาบติเชวียก็ไม่เข้าร่วมกับเรื่องนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านไม่คิดหรือว่าในบรรดาผู้เข้ารับการคัดเลือกทั้งแปดคน ข้าเป็นคนที่มีโอกาสได้เป็นพระสวามีมากที่สุด” เฟิงเสียวหย่ายิ้มน้อยๆ ดวงตาสุกสกาวดูจดวงดาว ทำให้ผู้คนรู้สึกสบายใจยามได้พุดคุยกับคนผู้นี้

แต่อีย่พอกลับยังรู้สึกไม่สบายใจกว่าเดิม

เขาค่อยๆ หุบพัด

“แล้วเมื่อย่างลิบเอ็ดคนของเจ้าจะทำเช่นไร”

เฟิงเสียวหย่าตอบเหมือนเป็นเรื่องง่ายตาย “หย่าแล้ว”

อ้าวมหิตนุก! อีย่พ่จ้องบุรุษผู้อ่อนโยนที่ดูไม่น่ามีพิษภัยตรงหน้าตน แล้วก็อดสะท้อนใจไม่ได้เมื่อคิดถึงเรื่องที่เล่าลือกันเกี่ยวกับชีวิตของคนผู้นี้

เฟิงเสียวหย่า

บุตรชายคนเดียวของเฟิงเล่อเทียน อัครเสนาบติคนก่อนของแคว้นเขียนเป็นที่รู้จักกันว่า หมว่อินหวงตั้งรัชกาลก่อนแห่งแคว้นเขียนสละเรือนออกบวช ก่อนที่จะละทางโลก เขาได้ฝากฝังจางหวาบุตรชายของตนไว้กับเฟิงเล่อเทียน ชุณนางที่เขาไว้วางใจมากที่สุด เฟิงเล่อเทียนก็มีได้ทำให้หมว่อินผิดหวัง เขาคอยช่วยเหลือจางหวาอย่างซื่อสัตย์ แข็งขัน และรอบคอบ ทำให้แคว้นแคว้นสงบสุข หลังจากวางรากฐานบ้านเมืองจนมั่นคงแล้ว เขาก็ขอเกษียณจากราชการ ออกท่องทั่วหล้า

ด้วยเหตุนี้ เขียนหวังจึงสำนึกในคุณูปการของชุณนางผู้นี้เสมอมา คอยให้ความดูแลใส่ใจเฟิงเสียวหย่าในทุกๆ ด้าน แม้เฟิงเล่อเทียนจะเคยกล่าวไว้แต่เนิ่นๆ แล้วว่า เมื่อจะเกษียณจากราชการก็ต้องจากไปอย่างสะอาด

หมดจด จึงไม่อนุญาตให้บุตรชายรับราชการ ทว่าแม่เพิงเสียวหย่าจะไม่มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการ แต่ความโปรดปรานที่ได้รับก็ไม่น้อยไปกว่าบุตรหลานขุนนางคนอื่นๆ เลย

ชาวแคว้นเยียนต่างรู้ว่า กษัตริย์ของพวกเขามีบุคคลที่โปรดปรานอยู่สามคนในชีวิต...

หนึ่งคือเซวียไฉ่

สองคือคู่แฝดหรือกับจี้เสียง

สามคือเพิงเสียวหย่า บุตรชายอดีตอัครเสนาบดี

เพิงเสียวหย่ามีคุณสมบัติสมกับนามของเขา¹⁸ เป็นปราชญ์ผู้เปี่ยมคุณธรรมและความสามารถแห่งแคว้นเยียน เขาเชี่ยวชาญดนตรี ชำนาญการวาดภาพแบบกบี่¹⁹ ถ่องแท้วิถีฉิน²⁰ รู้จักเสพลุข ทั้งยังรู้จักกรักหยาถนอมบุปผา²¹ แม้จะมีภรรยาและอนุชนไม่ถ้วน แต่เขาก็รักทุกคนดุจสมบัติล้ำค่า

บุรุษทั้งหลายต่างก็อยากคบหากับเขา

สตรีทั้งหลายต่างก็อยากแต่งงานกับเขา

กล่าวโดยสรุปคือ ตามคำเล่าขานของชาวบ้านแคว้นเยียน เพิงเสียวหย่าเป็นคุณชายสูงศักดิ์ผู้สมบูรณ์แบบยิ่ง

ทว่าบุรุษผู้หนึ่งพบเข้าอยู่บนตั่งบุแพร่ในยามนี้ กลับเป็นบุรุษไร้หัวใจ เต็มไปด้วยความทะยานอยาก และเปี่ยมไปด้วยพลังคุกคาม...แม้เขาจะกำลังยืม แต่รอยยืมมิได้แผ่ไปถึงดวงตา แม้เขาจะกำลังขอร้องอ้อเฟ้ย แต่กลับมิได้มีท่าทีอย่างผู้มาขอความช่วยเหลือแม้แต่น้อย

อ้อเฟ้ยมองเพิงเสียวหย่า จากนั้นก็มองเซวียไฉ่ เขาอดคิดไม่ได้...

¹⁸ คำว่า “เสียวหย่า” (小雅) คือชื่อหมวดหนึ่งในตำรารวมบทกวีชื่อจิง ตำรารวมบทกวีเล่มแรกของชนชาติจีน หมวด *เสียวหย่า* ประกอบด้วยบทกวีทั้งสิ้น 74 บท เนื้อหาส่วนใหญ่ประพันธ์ขึ้นในช่วงปลายราชวงศ์โจวตะวันตกถึงช่วงต้นราชวงศ์โจวตะวันออก ส่วนใหญ่เป็นบทกวีสะท้อนสภาพความขัดแย้งระหว่างแคว้นต่างๆ ในยุคนั้น และมีบทกวีส่วนน้อยที่เป็นบทสำนัสำหรับใช้ขับในงานเลี้ยงรื่นเริงของชนชั้นปกครอง

¹⁹ เทคนิคการวาดภาพอย่างหนึ่งของจีน เน้นรายละเอียดของภาพ จึงมีลายเส้นที่ละเอียดมาก

²⁰ นิยายเซน นิยายหนึ่งในพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน แพร่หลายในจีนและญี่ปุ่น

²¹ หมายถึง ทะนุถนอมและอ่อนโยนต่อผู้หญิง

วัดถูรวมกันตามประเภท คนแบ่งแยกตามกลุ่ม มิน่าเล่า สองคนนี่จึงมาอยู่ด้วยกัน นี่จึงจอกหนึ่งหมาป่าซัดๆ คงหืออกันไว้นานแล้วว่าจะจัดการกับลูกแกะเช่นเข้าอย่างไร!

อี่เพยเล็กคิ้ว พลันหัวเราะออกมาอย่างพึงพอใจยิ่ง “เจ้าวางแผนทุกอย่างไว้อย่างรอบคอบแล้ว ดูเหมือนข้าจะไม่มีทางเลือกอื่น เช่นนั้น... ข้าต้องขอฝากเนื้อฝากตัวด้วย”

“องค์ชายสามตรงไปตรงมาดังคาด”

อี่เพยโบกแขนเสื้อด้วยท่วงท่าสง่างาม “สุราเล่า ยังไม่ได้สุรามาก็รี”

“มาแล้วเจ้าคะ มาแล้ว...” คนที่ตอบเขาคือหลิวซวี จากนั้นก็หันไปเร่ง “เร็วเข้าสิ อาชีว ไ้แต่หาชว้าจ้อรจนโมโหแล้ว!”

ชีวเจียงเดินก้มหน้านำสุราไปให้อย่างรวดเร็ว

อี่เพยรับเหยือกสุรามา เปิดฝาออกแล้วดม สีน้หน้าพลันยินดี “สุราดี...”

หลิวซวียิ้ม “ไ้แต่หาชอบกิติแล้วเจ้าคะ!”

อี่เพยมองชีวเจียงอย่างประเมิน “เงินร้อยหัวนซื้อสุราดีเช่นนี้ได้สาวใช้น้อยอย่างเจ้านี้เก่งไม่เบาทีเดียว”

หลิวซวีซึ่งตอบ “ฐานะของไ้แต่หา เราย่อมต้องใส่ใจ อีกทั้งหากคนของจวนอัศวรเสนาบดีไปซื้อสุรา เหลาป่านร้านสุราย่อมต้องขายราคาพิเศษให้ไม่กล้าหลอกลวงแน่”

“อย่างนั้นรี ปกติเข้าไปซื้อสุรา ไม่เห็นพวกเขาจะค้าขายด้วยความซื่อตรงเลย”

หลิวซวีปิดปาก “คนธรรมดาสามัญ ไ้ไหนเลยจะมองเห็นความสูงศักดิ์ของไ้แต่หา”

“ช่างรู้จักพูดจริงนะ...” อี่เพยแหงนหน้า กรอกสุราใส่ปากรวดเดียวหมด หลิวซวีตกตะลึงจนตาเบิกโพลง ขณะกำลังจะห้ามปราม เขียวไ้แกั่งว่า “ยกอาหารมา”

หลิวซวีจึงได้แต่ไปยกอาหารมาตั้งโต๊ะ เมื่อหันกลับไปก็เห็นว่าชีวเจียงยังคงยืนนิ่งเป็นท่อนไม้ นางจึงหยิกแขนชีวเจียงที่หนึ่ง

ชีวเจียงจึงต้องไปช่วยหลิวซวียกอาหารตั้งโต๊ะ ตอนที่ปลาหูลูหนึ่งถูกยกไปวางบนโต๊ะซึ่งประกอบขึ้นจากผนังรถม้า เพิ่งเสียวหยาก็มีนควครูหนึ่งสายตาจ้องตรงมาที่นาง ทำเอานางตกใจจนมือสั่น ตะเกียบสองคู่ร่วงตกพื้น

เสียงดังกังวาน

ชีวเจียงรีบก้มลงไปเก็บ “ข้า...ข้าจะนำตะเกียบไปล้าง!”

มือเรียวกู่หนึ่งซึ่งเก็บตะเกียบขึ้นจากพื้นก่อนนาง อีเพียยิ้มตาหยิมมองนางซึ่งยังก้มตัวอยู่ เขาเคาะตะเกียบพลางเอ่ย “ตะเกียบนี้ไม่เลว...เหตุใดจึงไม่ใช้ตะเกียบเงินเช่นแต่ก่อนเล่า”

ชีวเจียงอึ้งไปครู่หนึ่ง เอ๋? เมื่อก่อนนี้ใช้ตะเกียบเงินหรือ ไม่มีใครบอกข้าเรื่องนี้เลยนี่นา!

แม้จะไม่ได้เงยหน้า แต่นางก็รับรู้ได้ว่ามีสายตาร้อนแรงคู่อหนึ่งจ้องมาที่ตัวนางตลอดเวลา นางไม่กล้ายืดตัวขึ้น จึงได้แต่ก้มตัวอยู่เช่นนั้นพลางตอบอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว “คือว่า ปลา...ปลาหลอสดเนื้อนุ่มหอม หากใช้ตะเกียบไม้ที่เพิ่งผ่าใหม่ปีนี้ จะ...จะเหมาะสมกว่าเจ้าค่ะ”

อีเพียพนหัวเราะออกมา หันไปเอ่ยกับเซวียไฉ่ “ไม่มีเงินก็ไม่มีเงินลิไยต้องพูดให้มากความ...สาวใช้ของเจ้าคนนี้น่าสนใจนัก”

“ขอบ...ขอบคุณใต้เท้าที่ชม...” ชิวเจียงได้แต่มองหัวรองเท้าตนเอง

อีเพียยื่นตะเกียบไม้ไผ่ที่สกปรกแล้วให้นาง ชิวเจียงรีบยื่นมือไปรับ แต่ตะเกียบนั้นกลับเบี่ยงไปแตะที่ใต้คางนาง จากนั้นค่อยๆ ดันขึ้น ชิวเจียงจึงถูกบังคับให้เงยหน้าขึ้นเช่นนั้นเอง

อีเพียยิ้มตาหยิพลางเอ่ย “หน้าตาสะสวยเสียด้วย”

เขาตาบอดรี ชิวเจียงคิด หน้าตาอย่างข้านี้เรียกว่าสวยได้ด้วยรี

หลิวชวีซึ่งยืนอยู่ด้านข้างไม่พอใจดังคาด นางพึมพำ “ใต้เท้าฮวาจื่อช่างรู้จักถนอมน้ำใจคนจริงๆ”

ตอนที่ชีวเจียงเงยหน้าขึ้นนั่นเอง เฟิงเสี่ยวหยาก็มองมา สายตาของนางสบประสานกับสายตาของเขาคอดี

มือและเท้าของชีวเจียงพลันเย็นเฉียบ

จบกัน นางคิด

ผู้่อตส่าห์หลบหนีมาตั้งนาน สุดท้ายก็หนีไม่พ้นอยู่ดี

เขา...เห็นข้าแล้ว

คนที่นางเรียกว่า “พู่จวิน”²² เพียงในนาม เห็นนางเข้าเสียแล้ว

²² เป็นคำที่ภรรยาใช้เรียกสามีด้วยความเคารพ